

บทนำ

“ข้าอยากได้ภาพนั้น”

เสียงแหบห้าวของคนที่เพิ่งจะแตกเนื้อหนุ่มดังขึ้น ปลายนิ้วชี้ไปยังภาพ
ภาพหนึ่ง ใบหน้าหล่อเหลาแฝงแววดูอึ้งแต่ใจหลายส่วน ทว่าเมื่อฝ่าย
เจ้าของห้องมองตามปลายนิ้วของคนพูดก็ต้องรีบส่ายหน้า วิ่งไปปลดภาพวาด
มาฉ้วนเก็บอย่างรวดเร็ว

“ให้ไม่ได้ ของสิ่งนี้สำคัญกับข้ายิ่ง” เจ้าของห้องยืนยันเสียงแข็ง ริม
ฝีปากได้รูปเข้มแน่นด้วยโทสะที่เล่นริ้ว

คนที่โดนปฏิเสธถลึงตาใส่เจ้าของห้องด้วยความไม่พอใจ “ข้าอยากได้”
พูดจบเขาก็โถมตัวเข้าไปแย่งฉ้วนภาพวาดราวกับเด็กเล็กๆ คนทั้งสอง
วิ่งไล่กันอย่างเอาเป็นเอาตาย คนหนึ่งหนี คนหนึ่งไล่ วิชิตัวเขาถูกใช้โดยไม่
รู้ตัว สุดท้ายแล้วเมื่อไล่กันจนหอบเหนื่อยไปทั่วสำนักศึกษา ก็พากันยอมแพ้
นอนแผ่หลาหอบหายใจอยู่กลางลานกว้าง ใบหน้าของทั้งสองเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ
ไหลซึมจนหน้าชื้น

เด็กหนุ่มเจ้าของภาพวาดถามด้วยความสงสัย “เอาไปทำไม”

“ข้าชอบ”

“ภาพนี้สำคัญกับข้ามาก” อีกคนพูดสวนทันที
คนเอาแต่ใจนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง ก่อนจะพูดว่า “ข้าชอบคนในภาพ
นางเป็นคนรักของเจ้าหรือ” เขาโดนภาพนั้นสะกดตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น หากเป็น
คนรักของคนผู้นี้...เขาคงจะผิดหวังน่าดู

“นางเป็นน้องสาวของข้า”

ดวงตาคมเป็นประกายทันที เขาเอ่ยออกมาด้วยความลึกลับ “ข้าชอบ
นาง”

“เจ้าจริงจั่งรี”

คนถูกถามนิ่งไป ก่อนจะพูดด้วยความแน่ใจ “อืม...ไม่เคยชอบใคร
เท่านี้มาก่อน”

อีกคนหลุดหัวเราะพริต ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ตนเองได้ยินเท่าใดนัก
สายลมช่วงวสันตฤดูพัดโชยกลืนดอกไม้ลอยมาปะทะนาสิก พลอยทำให้
อารมณ์เย็นลงอีกหลายส่วน และเริ่มมีความคิดซุกซน “พนันกันไหมละ หาก
เจ้าชนะ ข้าจะมอบภาพนี้ให้”

เขาไม่เคยเห็นคนผู้นี้แสดงฝีมือสักครั้ง แต่ก็ไม่เคยเห็นคนเบื้องหน้า
พลาดพลั้งมาก่อน นี่อาจจะเป็นโอกาสเดียวที่จะทดสอบฝีมือของตนและสหาย
คนถูกท้าทายใจเต็นกระหน้า ตอบรับโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย “เอาสิ ข้า
รับปาก”

เป็นครั้งแรกที่เห็นภาพคนผู้หนึ่งแล้วเก็บไปฝัน

เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเววดาคู่นั้นแล้วหวั่นไหว

เป็นครั้งแรกที่เห็นรอยยิ้มของคนแล้วหวั่นใจ

เป็นครั้งแรกที่อยากจะเอาชนะใครเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

รอยยิ้มมอบอุปราคาขึ้นโดยไม่รู้ตัว ดวงตาคมกริบทอประกายวาววับ
ขับให้ใบหน้าอ่อนเยาว์ดูโตขึ้นอีกหลายส่วน นี่เป็นครั้งแรกที่คิดจะไขว่คว้า
สิ่งที่ปรารถนาด้วยความสามารถของตน

หนึ่ง

การเดินทางหลายพันลี้ เริ่มจากการก้าวเท้าก้าวแรก

เมื่ออายุได้ห้าขวบ ยอดปรมาจารย์ก็รับตัวนางเป็นศิษย์ และเดินทาง
สู่เขาซูซันเพื่อฝึกยุทธ์พร้อมกับบรรดาพี่ชาย
ก่อนขึ้นเขาเด็กทั้งสองคนได้ถูกทำนายดวงชะตาไว้

‘บุตรชายคนโตเถรตรงและซื่อสัตย์ ภายภาคหน้าจะได้อะไรช่วยเหลือผู้คน
ทั้งใต้หล้า เปลือกนอกเข้มแข็ง ทว่าจิตใจกลับอ่อนโยนยิ่งนัก

บุตรชายคนรองดวงชะตาดอกท้อ อนาคตจะได้กระทำการใหญ่ ระวัง
มีเภทภัยจากหญิงงาม

บุตรชายคนที่สามเจ้าเล่ห์แสนกล ฉลาดเฉลียว ดวงชะตารุ่งโรจน์
เงินทองกองแทบเท่า แต่กว่าจะหาสตรีมาครองคู่ได้อุปสรรคกลับมากมาย

บุตรคนสุดท้ายต้องมีชะตาอันทดตึงยอดเขาสูงโดดเดี่ยว ดิ่งดูดภัยอันตราย
เข้าสู่ตัว ต้องอาศัยผู้มีบารมีสูงจึงจะอยู่รอดปลอดภัย เคารพที่กรรมหนัก
หลายครั้งหลายครากว่าจะสุขสบาย’

ในวันแรกของการเดินทางออกจากจวนตระกูลจ้าว นางกับพี่ชายต่าง

ก็สงสัยว่าเหตุใดจึงต้องห่างอกท่านพ่อท่านแม่มาไกล ทว่าด้วยความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็นตามประสาเด็ก ความอยากรู้อยากเห็นมีมากกว่า จึงยอมตามท่านอาจารย์ขึ้นสู่เขาชูชัน

ก่อนออกเดินทาง ท่านอาจารย์ของนางกล่าวไว้ว่า ‘การเดินทางหลายพันลี้ ย่อมเริ่มจากการก้าวเท้าก้าวแรก’ วาจายิ่งใหญ่ปานนั้น นางกับพี่ชายจึงหลงเชื่อคำพูดของปรมาจารย์จิวชื่ออย่างโง่งม

พอโตขึ้นมาถึงได้รู้ความหมายของประโยคนี้ ทุกอย่างย่อมมีจุดเริ่มต้น เริ่มจากการเดินทางไปทั่วทั้งจงหยวน¹ ทุกสามเดือนท่านอาจารย์จะพานางกับพี่ชายลงเขาเพื่อเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วยุทธภพ แม้ท่าทางของอาจารย์จะไม่คล้ายยอดคนสันโดษ แต่อย่างน้อยบนเขาชูชันก็ยังมีอาจารย์หญิงซึ่งเป็นที่ภรรยาของเขา และท่านลุงจางซึ่งเป็นพ่อบ้านเก่าแก่

อาจารย์พานางและพี่ชายเดินทางไปยังเมืองต่างๆ สี่ทะเลหมื่นขุนเขา ล้วนได้เหยียบย่ำ ทว่าทุกครั้งทีกลับมาจากการท่องเที่ยว การฝึกมักจะมีโหดกว่าเดิมเป็นเท่าตัว ผ่านไปหลายปีทั้งสี่พี่น้องจึงสำเร็จวิชาตามความมุ่งหมาย และค่อยๆ ลงจากเขาทีละคน

เนื่องด้วยทั้งสี่เป็นลูกหลานตระกูลขุนศึก นอกจากวิทยายุทธ์แล้ว ตำราสามอักษร² ภาพวาด โคลงกลอน ล้วนต้องฝึกฝน อย่างน้อยฝีมือก็ไม่ควรชี้ริ้วจันเก็นงาม อาจารย์บอกว่าขุนศึกจำต้องรู้วิชา มิเช่นนั้นแม้จะพาเหล่าทหารไปตายอย่างโง่งม

พี่ใหญ่ของนางมีชื่อว่า จ้าวจินลี่ ยิ่งโตก็ยิ่งมีร่างกายสูงใหญ่ อาจารย์กล่าวว่าพี่ใหญ่ของนางนิสัยหนักแน่นมั่นคง สามารถฝึกกำลังภายในสายหยาง ความแข็งแกร่งเช่นนี้เหมาะแก่การฝึกอาวุธระยะกลาง จำพวกทวน หอก และ

¹ จงหยวน ดินแดนที่ราบภาคกลางของจีนระหว่างแม่น้ำฮวงโห (แม่น้ำเหลือง) และแม่น้ำแยงซีเกียง (แม่น้ำฉางเจียง)

² ตำราสามอักษร เป็นแบบเรียนขั้นพื้นฐานสำหรับหัดอ่านเบื้องต้นตามจารีตโบราณด้านการศึกษา

จ้าว จ้าวจิ้นลี่เป็นคนเดียวที่เชี่ยวชาญการชี่ม้ามากที่สุด ปรมาจารย์จิวซื่อจึงสอนวิชาปฐพีไร้พ่ายซึ่งเป็นสุดยอดวิชาการใช้อาวุธระยะกลางบนหลังม้า อันเลื่องชื่อ อีกทั้งสอนวิชาลูกโลกและค่ายกลเพื่อใช้ในสนามรบ พอพีใหญ่อายุครบสิบห้า ท่านอาจารย์ก็ถือหัวส่งลงเขากลับบ้านไปคนแรก

ราวกับว่าท่านอาจารย์ไม่สนใจใยดีเขาเท่าใดนัก ทว่าหลังจากนั้นตลอดทุกคืนเกือบสามเดือน นางมักจะได้ยินเสียงทอดถอนใจและเสียงพรวดบ่นถึงพีใหญ่จากอาจารย์และอาจารย์หญิง

หลังจากนั้นไม่นานก็ได้ข่าวว่าพีใหญ่เข้าร่วมกองทัพกับบิดา

พี่รอง จ้าวจิ้นตั้ง มีอุปนิสัยชอบเล่นสนุก ใบหน้าหล่อเหลารู้ที่ตีรูปร่างสูงโปร่ง สามารถผสมผสานความแข็งแกร่งกับความอ่อนหยุ่น ร่างกายเหมาะแก่การฝึกวรยุทธ์อย่างมาก ท่านอาจารย์จึงสอนสุดยอดวิชากระบี่หิมะให้เขา เมื่อพี่รองอายุครบสิบห้า แม้อาจารย์จะชอบอาหารฝีมือเขามากกว่าท่านลุงจาง แต่ท้ายที่สุดแล้วก็ต้องตัดใจถือหัวส่งเขากลับบ้านไปอีกคน

บุตรชายคนโตสร้างชื่อเสียง บุตรชายคนรองยิ่งต้องเจริญรอยตาม นางกับพี่สามร่ำให้อยู่เป็นนาน เพราะฝีมือการทำอาหารของท่านลุงจาง พ่อบ้านบนเขาซู่ซันนั้นเรียกได้ว่าแค่พอทน

ผ่านไปไม่นานก็ได้ข่าวว่าเขาเข้าศึกษาที่สำนักศึกษาหมื่นอักษร ฝีมือทางด้านการต่อสู้ยอดเยี่ยม จนในที่สุดก็มีแว้วว่าจะได้เป็นราชองครักษ์

อีกคนที่ไม่พูดถึงไม่ได้ พี่สามของนาง จ้าวจิ้นกวาง ภายนอกเหมือนรักสงบ แต่ในหัวมีแผนการหลากหลาย นิสัยคล้ายท่านอาจารย์ที่สุด จึงได้รับการถ่ายทอดสุดยอดวิชาพิชิตจันตราไร้เงา วิชาสายอ่อนหยุ่นเน้นการโจมตีภายใน พี่สามมีพรสวรรค์แต่ขี้เกียจตัวเป็นชน เว้นว่างเป็นต้องนอนหลับ ไม่ก็ลากนางมาเดินหมาก ทาวิธีหมายหลบหลีกการฝึกฝน

ส่วนนาง จ้าวเสวี่ยเฟิง หากพูดโดยไม่ถ่อมตน ก็ต้องบอกว่ามีเค้าโครงความงามตั้งแต่เด็ก อาจารย์ อาจารย์หญิง และพี่ชายเกรงว่านางจะนำเภทภัยมาสู่ตนเอง จึงถ่ายทอดวิชาแปลงโฉมและสุดยอดวิชาฝ่ามือหิมะไว้รอให้นาง

เพื่อป้องกันตัว

ลำนำของนางหรือก็คือบ้านของท่านอาจารย์ อยู่บนเขาสูงตรงดินแดนตอนเหนือของต้าถัง ติดกับชายแดนของชนเผ่าต่างๆ นอกด่าน ลงจากหน้าผาก็เป็นเขตแดนของฟูเจีย³ ทว่าทางขึ้นนั้นกลับอยู่ในดินแดนของต้าถัง แม้ว่าชนเผ่าเหล่านั้นจะลอบโจมตีด้านทางเหนือของต้าถังบ่อยครั้ง แต่พื้นที่นี้กลับได้รับการยกเว้น

แน่นอนว่าจะมีใครอยากสู้รบกับยอดยุทธ์แห่งแผ่นดินใหญ่เล่า แค่อ้างชื่ออาจารย์ของนางผู้คนก็กลัวจนหัวหดแล้ว

เรื่องตลกอันใดกัน เป็นอาจารย์ของนางคุยไม้อั่วอดเสียสามส่วน

หลังจากที่พี่ใหญ่กับพี่รองลงจากเขาไป ด้วยชื่อเสียงที่เริ่มถูกกล่าวถึงมากขึ้น ชื่อของปรมาจารย์จิวชิวจึงถูกหยิบยกมากล่าวขวัญ ไม่นานก็เริ่มมีผู้คนขึ้นเขาเดือนละหลายคน ท่านลุงจางบอกว่าคนเหล่านี้มักจะมาราบอ้อนวอนอาจารย์ของนางเพื่อขอเป็นศิษย์ นับว่าชื่อเสียงของเขานั้นไม่ธรรมดา แต่ยอดคนไหนเลยจะรับศิษย์มากมาย อาจารย์เพียงแต่บ่นรำพึงรำพันว่ามีทโมนอย่างพวกนางสี่พี่น้องก็เหลือบ่ากว่าแรงแล้ว จะรับผู้อื่นมาเป็นศิษย์อีกทำไม ท้ายที่สุดก็สั่งให้พวกนางหาวิธีลั่นแกล้งคนเหล่านั้นจนถอยร่นลงเขาไป

อาจารย์และอาจารย์หญิงจึงมอบหมายให้นางและพี่สามวางกับดักไว้พร้อมประกาศว่าผู้ใดผ่านด่านของพวกนางมาได้ อาจารย์จึงจะรับเป็นศิษย์ หลังจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดมาราบวณอีกเลย

เฮอะ!

นางกับพี่สามไหนเลยจะกล้าทำเล่นๆ อาจารย์ข่มขู่เสียดิบตีว่า หากมีคนขึ้นเขามาได้ พวกนางจำต้องลงจากเขาแล้วกลับบ้านไปทันที

พี่รองลงจากเขาไปได้ปีหนึ่งก็มีการเปลี่ยนแปลง มีเด็กหนุ่มผู้หนึ่งขึ้นเขามาคนเดียว ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยบาดแผลแต่ไม่ถึงตาย นางและ

³ ฟูเจีย หรือเผ่าเติร์ก เป็นหนึ่งในชนเผ่าเร่ร่อนที่ทรงอำนาจที่สุดในโลกตะวันออก และมีบทบาทในประวัติศาสตร์จีนค่อนข้างมาก เพราะแม้แต่จักรพรรดิราชวงศ์สุยและถังก็มีเชื้อสายเติร์กด้วย

พี่สามประหลาดใจยิ่งนัก ท่านอาจารย์หญิงตรวจข้อพจนานุกรมจึงรู้ว่าเรามีพื้นฐานวรยุทธ์ นำเสียชีวิตที่เขาถูกพิษร้ายแรง เกรงว่าถ้ามาเข้าไปไม่ถึงช่วยยามก็คงไปเฝ้ายมบาลแล้ว นางและพี่สามเริ่มคิดไม่ตกอยู่พักใหญ่ คงจะถึงเวลาที่นางและพี่สามต้องถูกถีบลงเขาแล้วกระมัง

หลังจากนั้นเจ็ดวันเด็กหนุ่มผู้นั้นก็ฟื้น เขาอายุสิบหกปี ชื่อส่วยเจี้ยนหัว ตั้งใจขึ้นเขามากราบปรมาจารย์จิวชื่อให้เป็นอาจารย์ แม้ว่าจะมีอายุมากกว่าจ้าวเสวี่ยเฟิง แต่ในที่สุดนางก็ได้เป็นศิษย์พี่สี่ รัชชาติการเป็นศิษย์พี่ข้างตียงส่วยเจี้ยนหัวมีฝีมือด้านการทำอาหาร รู้จักเอาอกเอาใจศิษย์พี่ จ้าวจินกวางกับจ้าวเสวี่ยเฟิงจึงลำพองใจนัก

ด้วยเหตุนี้สองพี่น้องจึงไม่ได้สนใจซักไซ้ประวัติของศิษย์น้องเล็กคนนี้เท่าใด

ส่วยเจี้ยนหัวถูกพิษ จึงใช้กำลังมากไม่ได้ แต่เขามีประสาทสัมผัสทั้งห้า และมันสมองอันยอดเยี่ยม ท่านอาจารย์จึงสอนเพียงการฝึกกำลังภายในเพื่อรักษาอาการบอบช้ำและสอนวิชาแพทย์ให้เขา

เวลาผ่านไปอีกหนึ่งปี พี่สามอายุสิบห้า ส่วนนางอายุสิบสี่ ก็ได้เวลากราบลาอาจารย์และอาจารย์หญิง แล้วลงจากเขาเพื่อกลับบ้าน ที่จริงแล้วนางยังอยากอยู่ต่ออีกสักหน่อย แต่เพราะเป็นสตรีจึงไม่อาจลงเขาคนเดียวได้ เลยต้องถูกลากลงเขาไปกับพี่สามอย่างช่วยไม่ได้

ส่วยเจี้ยนหัวเกิดอาการเหงาหงอย ร่ำลานางและพี่สามด้วยดวงตาแดงก่ำ สุดท้ายยังมีน้ำใจทำอาหารใส่ห่อให้ทั้งสองก่อนออกเดินทาง ทั้งสองซาบซึ้งใจยิ่งนัก แต่ก็จำต้องตัดใจหันหลังลงจากเขาด้วยความอาวรณ์

ส่งกันพันลี้ สุดท้ายก็ต้องจากกัน⁴...

ก้าวแรกที่นางกับพี่สามมาถึงหน้าจวนตระกูลจ้าว ก็เห็นประตูจวนที่ประดับด้วยอักษรมงคลเพื่อต้อนรับการกลับมาของพวกนาง เพราะพี่สามส่งจดหมายมาแจ้งข่าวล่วงหน้าเป็นเดือน บ่าวรับใช้มองพวกนางพลางอ้าปาก

⁴ มาจากประโยคที่ว่า 送君千里終須一別

ค้ำ ชาวบ้านต่างวิ่งเข้ามามุงดูนางกับพี่สาม

นางคือคุณหนูสี่ของจวนตระกูลจ้าว...จ้าวเสวี่ยเฟิง

แต่ไหนแต่ไรมาตระกูลจ้าวไร้ทายาทที่เป็นสตรี จ้าวเสวี่ยเฟิงนับเป็นสตรีคนแรกที่ถือกำเนิดในตระกูลแม่ทัพใหญ่แห่งนี้ คนทั้งจวนจึงรักใคร่เอ็นดูนางยิ่งนัก นอกจากนั้นแล้ว คนทั้งโคเฟิง⁵ ก็ย่อมอยากเห็นหน้าบุตรเพียงคนเดียวของแม่ทัพจ้าวนั้นมีหน้าตาเช่นไร

จ้าวจินกวางซึ่งมีรูปร่างสูงโปร่งอยู่ในชุดสีน้ำตาลเข้ม ทรงชายชุดปักลายเมฆเหิน ชายเสื้อสะบัดปลิวตามแรงลม ในมือถือพัดประจำกายโบกไปมา ดูสง่างาม น่าเกรงขาม และเป็นผู้ใหญ่เกินวัย แม้แต่อาการง่วงเหงาหาวนอน เป็นปกติก็ไม่ได้แสดงออกให้ใครดูแคลน

กระแสม่ออนพัดโชยทำให้เส้นผมปลิวไหวเล็กน้อย ชับใบหน้าหล่อเหลาราวหยกสลักและคิ้วกระเป๋ิปาดเฉียงเหนือнынตาคมให้ดูโดดเด่น ทั้งยังรับกับจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึก แม้ยังเป็นหนุ่มน้อย ทว่าทุกท่วงท่ากลับเยี่ยมไปด้วยความโดดเด่น สาวน้อยสาวใหญ่ต่างชมัยชายตามองเป็นระยะ

“ดวงชะตาดอกท้อน่าจะเป็นที่สามมากกว่าพี่รองด้วยซ้ำ” จ้าวเสวี่ยเฟิงอดค่อนขอตพี่สามของนางไม่ได้

ตลอดการเดินทางสตรีมากหน้าหลายตาพยายามทอดสะพานให้พี่สามของนางเป็นระยะ ส่วนนางที่ต้องปลอมตัวออกเดินทาง จึงทำได้เพียงช่วยไล่สตรีเหล่านั้นให้ออกห่างจากเขา ยังไม่นับเมื่อตอนมาถึงหน้าจวนที่เรียกสายตาจากผู้คนได้ชะงัด

จ้าวจินกวางส่ายหน้าช้าๆ กระซิบข้างใบหูเล็กๆ ของน้องสาวว่า “เจ้าต้องทำใจที่มีพี่ชายหล่อเหลาถึงเพียงนี้ ส่วนตัวเจ้าน่ะ อย่าได้เผลอถูกผู้ใดจุดกระชากไปล่ะ”

⁵โคเฟิง เป็นเมืองในมณฑลเหอหนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน อยู่ริมฝั่งด้านใต้ของแม่น้ำฮวงโห (หรือแม่น้ำเหลือง) เป็นหนึ่งในเมืองหลวงเก่าของจีน

ข้อเสียของบุรุษตระกูลจ้าวคือ หวงจ้าวเสวี่ยเฟิงที่สุด แม้ว่านางจะเป็นเหมือนเด็กสาวที่เจ้าเล่ห์ซุกซน ทว่าดวงหน้าที่มีเค้าโครงความงดงามกลับดึงดูดผู้คนยิ่งนัก คนตาไม่บอดย่อมรู้ว่าเมื่อนางเติบโตจะงดงามลุ่มเมืองเพียงใด

จ้าวเสวี่ยเฟิงสูงโปร่งกว่าสตรีทั่วไป นางสวมชุดสีเขียวอ่อนปักกลายดอกบัว เพราะอายุยังน้อยส่วนที่ควรมีจึงยังไม่เด่นชัด ทว่าเครื่องหนักกลับมีเค้าความงดงามชัดเจน คิ้วโก่งดั่งคันศรเหนือดวงตาทองสีคุุโตะ จมูกโด่งรับรับกับริมฝีปากรูปกระจับ ผมยาวสลวยดำขลับมัดด้วยเชือกสีขาวยาวเพื่อไม่ให้ระไบหน้า แม้จะเรียบง่าย ทว่ากลับดูโดดเด่นนักเมื่อเทียบกับเด็กสาวชาวเมืองทั่วไป

ด้วยความที่อายุห่างกันไม่ถึงปี เมื่อมองผ่านๆ ใบหน้าของสองพี่น้องจึงคล้ายกับฝาแฝด

“ลูกหลานตระกูลจ้าวช่างโดดเด่นเหนือผู้คนจริงๆ” เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นจากบรรดาผู้คนที่มุงดู

จะว่าไปแล้วเหตุใดนางกับพี่สามจึงต้องยืนรออยู่หน้าจวนให้ผู้อื่นจ้องมองราวกับตัวประหลาดเช่นนี้

“บุตรชายหล่อเหลาส่งงาม ส่วนบุตรสาวก็งดงามอรชร ช่างมีแต่กลิ่นอายสูงศักดิ์ นายท่านจ้าวและท่านแม่ทัพจ้าวช่างมีวาสนายิ่งนัก”

“นับว่าหนุ่มสาวที่ดีมักนำพาความเจริญรุ่งเรืองมาสู่ตระกูล”

ชาวบ้านหลายคนเห็นด้วย ต่างก็เออออตามกันไป จนกระทั่งสองพี่น้องเดินเข้าจวนไปถึงสลายนตัว หลังจากนั้นไม่นานข่าวเรื่องคุณชายผู้หล่อเหลาและคุณหนูผู้งดงามก็ดังไปทั่วทั้งเมือง

‘เอาเถิด ถือเป็นกาเปิดตัวที่ไม่เลวนัก’ จ้าวเสวี่ยเฟิงได้แต่ทอดถอนใจ

ในจวนตระกูลจ้าว

ฮูหยินผู้เฒ่ากอดรับขวัญหลานสาวกับหลานชายด้วยความดีใจ นายท่านจ้าวจ้างพ่อครัวจากร้านชื่อดังในเมืองเพื่อมาทำอาหารต้อนรับหลานรักทั้ง

สอง บรรยายการครอบโต๊ะอาหารจึงเต็มไปด้วยความครึกครื้นและความอบอุ่นของการทวนคืนสู่ 'บ้าน'

แม้ว่านางกับพี่ชายจะจากบ้านไปตั้งแต่ยังเล็ก จนแทบจะลืมกลิ่นไปแล้วว่าในครอบครัวมีผู้ใดบ้าง ทว่าท่านแม่ของนางก็ขยันส่งจดหมายหากันทุกเดือน ความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงไม่เลือนหาย

“ท่านพ่อกับพี่ใหญ่และพี่รองละเจ้าคะท่านแม่” จ้าวเสวี่ยเฟิงถามมารดา พอลางใช้ตะเกียบคีบเนื้อตุ๋นให้ท่านย่า ฮูหยินผู้เฒ่าเห็นการปรนนิบัติของหลานสาวก็ยิ้มตาหยี คิดในใจว่าหลานของนางโตเป็นสาวน้อยที่กตัญญูยิ่ง

“พ่อกับพี่ใหญ่ของเจ้าตอนนี้กำลังรับศึกอยู่ที่หังโจว⁶ เห็นว่าพวกโจรสลัดซุกซุ่มนัก คราวนี้อาจจะไปนานถึงสองปี” เยี่ยซิงหฺรุษอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล นางเองก็อดเป็นห่วงสามีและบุตรชายคนโตไม่ได้

จ้าวจินกวางเห็นมารดาไม่สบายใจก็รู้สึกไม่ดี จึงปลอบใจนางด้วยน้ำเสียงสดใส “ท่านแม่ ตั้งแต่ท่านอาจารย์รับตัวพวกข้าขึ้นเขา พี่ใหญ่เชี่ยวชาญกลศึกที่สุด ข้าว่าท่านพ่อกับพี่ใหญ่ไม่มีทางพลาดท่าง่าย ๆ หรือขอรับ”

นายท่านจ้าวเห็นหลานชายพูดจาดีหลักการก็น้ำตาขี้น ภาคภูมิใจที่จ้าวจินกวางเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จนบัดนี้ก็ถึงวัยที่จะทำพิธีสวมหมวก⁷ ตัดสินใจไม่ผิดที่ยอมให้จิวซือรับตัวเป็นศิษย์ ทว่าใจของนางผู้เฒ่าก็กระหวัดนึกถึงหลานชายคนรองที่กำลังศึกษาอยู่ในเมืองหลวงลั่วหยาง อดเล่าเรื่องราวของจ้าวจินต้งไม่ได้

“พี่รองเจ้าวรยุทธ์เลิศล้ำ งานแสดงฝีมือปีก่อนก็สร้างชื่อให้ตระกูลจ้าว พอเข้าสำนักศึกษาก็มีโอกาสแสดงฝีมือการประลองอีกครั้ง ปีนี้ก่อนหมดภาคการศึกษาที่สร้างชื่อจนจักรพรรดิพอพระทัย ในที่สุดก็ได้รับการแต่งตั้งให้

⁶ หังโจว ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของมณฑลเจ้อเจียง ทางตะวันออกของจีน บนที่ราบน้ำท่วมถึงริมฝั่งแม่น้ำแยงซี พื้นที่ส่วนใหญ่ล้อมรอบด้วยเทือกเขา มีทะเลสาบซีหูเป็นสัญลักษณ์ของเมือง

⁷ พิธีสวมหมวก เป็นพิธีเพื่อแสดงว่าได้บรรลุนิติภาวะ โตเป็นผู้ใหญ่ มีสิทธิและอำนาจในการปกครองคนชั้นต้นแล้ว แต่ก็อย่าหลงลืมตน ยังต้องปรับปรุงพัฒนาตนให้สมกับความเป็นผู้ใหญ่ต่อไป

เป็นราชวงศ์ที่อายุน้อยที่สุด อีกสักปีสองปีหากสอบจอหงวนได้ ก็คงจะได้รับการแต่งตั้งให้รับราชการเต็มตัว”

“เค็กๆ” จ้าวจินกวางได้ยินเรื่องพิธีรองสอบจอหงวนก็ล้าล้าซุบไปจนหน้าดำหน้าแดง

“กวางเออร์เป็นอะไรี่ไปล้าล้า” ฮูหยินเยียดกอกตกใจ รีบลูบหลังบุตรชายด้วยกลัวว่าอาหารจะติดคอจนเจ็บป่วย

จ้าวจินกวางโหมมือปฏิเสฐ พลังรับผ้าเช็ดหน้าจากท่านยามาเช็ดหน้าเช็ดตา ส่วนจ้าวเสวี่ยเฟิงเพียงแต่แอบขำเล็กน้อย ก่อนจะปรับสีหน้าเก็บอาการได้มิดชิดจนคนทั้งโต๊ะอาหารไม่ทันสังเกต

ใครจะไปคิดว่าคนอย่างพิธีรองจะได้ดิบได้ดีถึงเพียงนั้น

ดวงจันทร์โผล่พ้นขอบฟ้า สายลมอบอุ่นของคิมหันต์ฤดูพัดโชย นานๆ จึงจะทราบการศึกที่หังโจว คนที่ยังอยู่จึงได้แต่สวดมนต์อ้อนวอนสวรรค์ให้คุ้มครองพวกเขา คำคืนแห่งความอบอุ่นจึงผ่านไป พร้อมกับเสียงพุดคุยไต่ถามความเป็นอยู่ของแต่ละคน

ร่างสูงสง่าร่างหนึ่งยืนฟังกรอบหน้าต่าง มองดูแสงจันทร์เต็มดวงสะท้อนกับสระบัว เขาสวมชุดสีดำเดินดินทอง ภายใต้แสงจันทร์ข้างดูระยิบระยับ ก่อเกิดเป็นภาพที่งดงามเกินบรรยาย นัยน์ตาสีดำคมกริบกลับไม่ได้มีอารมณ์ร่วมกับบรรยากาศแสงงดงามนี้ คิ้วกระชับตาดเฉียงขมวดแน่น จมูกโด่งเป็นสันทำให้แม่นยำดูปราถเลือนประหนึ่งภูตพรายใต้แสงจันทร์ ทว่ากลับส่งให้ใบหน้านั้นดูหล่อเหลาและลึกลับไปพร้อมกัน

ข้างหลังเขามีชายคนหนึ่งยืนอยู่ในความมืด

“อีกฝ่ายมีความเคลื่อนไหวแล้วขอรับ” เสียงของชายที่อยู่ในความมืดดังขึ้น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเคารพ

ชายหนุ่มไม่ได้หันกลับไปมอง เพียงแค่พยักหน้าแล้วพูดด้วยเสียงทรงอำนาจว่า “อย่าได้ทำอะไรเกินกว่าเหตุ เสียงได้จingleงชะ ชีวิตคนนั้นสำคัญ

ที่สุด”

“ขอรับ” พุดจบร่างนั้นก็หายไปราวกับภูตผี ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง มือเรียวยาวกระด้างหยิบของบางอย่างออกมาจากในอกเสื้อ เขาจ้องมองมันด้วยสายตาเลื่อนลอย เป็นหยกสลักสีเขียวลวดลายมังกรที่ส่องประกายลึกลับแสงจันทร์ ตัวหยกส่องแสงเรืองๆ ตอรับกับแหวนหยกที่นิ้วมือ ริมฝีปากหนาได้รูปยกขึ้น พลางพึมพำแผ่วๆ

“คงใกล้ถึงเวลาแล้ว”

สองปีผ่านไป

เมืองไคเฟิง อาณาจักรต้าถัง

“คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ!” สาวใช้คนหนึ่งทั้งร้องทั้งตะโกนดังลั่นไปทั่วทั้งเขตของเรือนเสวี่ย ซึ่งเป็นที่พักของเจ้าวเสวี่ยเฟิง เพราะความตื่นเต้นและความเร่งรีบจึงทำให้นางเต๋ยวก็ลั่นลั่นมึน เต๋ยวก็สะอึกก่อนหัน จนผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ารุ่มร่ามช่างน่าขำยิ่งนัก ไบหน้างดงามหมดจดซีดขาวเพราะความเหนื่อย เม็ดเหงื่อไ슬ผุดพรายเต็มไบหน้า

นางชื่อชิงเฟย

ปัง!

เสียงเปิดประตูอย่างแรงจนบานประตูกระแทกกับผนังดังลั่น ภายในห้องว่างเปล่า ที่นอนหมอนมุ้งถูกจัดเรียบร้อย ข้าวของถูกวางเป็นระเบียบ สะอาดสะอ้านด้วยฝีมือนางเอง

“ไม่มีคน...”

คุณหนูไม่อยู่ นางก็คงต้องเหนื่อยตามหาอีกแล้ว สมองเล็กๆ ขบคิดถึงสถานที่ที่เจ้าวเสวี่ยเฟิงชอบไปหมกตัว

ตั้งแต่คุณหนูของนางกลับมาพร้อมกับคุณชายสามก็เที่ยวก่อเรื่องไปทั่ว วันก่อนนางไปโรงเตี๊ยมรีนสรากับคุณหนู ผ่านไปเพียงครึ่งชั่วยามก็ได้ยินเสียงโครมดังลั่นทั้งโรงเตี๊ยม คุณหนูของนางถีบคุณชายเหยา บุตรชายเจ้าแก่

เหยา เจ้าของกิจการแพรรณที่ใหญ่ที่สุดของเมืองไคเฟิงลงมาจากชั้นสอง
สุดท้ายคุณชายผู้นั้นก็หลังเตาะ หมอบอกว่าคงเดินไม่ได้ราวหนึ่งสัปดาห์

ทั่วทั้งเมืองล้วนรู้จักดีตีพิมพ์ความเจ้าชู้เสเพลของคุณชายเหยา จึงไม่มี
ผู้ใดมาช่วยห้ามปราม คุณหนูของนางเป็นหญิงงาม อีกทั้งยังผ่านการทำพิธี
ปักปัน⁸ แล้ว บุรุษทั้งหลายล้วนคิดอยากมาสู่ขอ หากคุณชายสามที่กำลังช่วย
กิจการของคหบดีเยี่ยทราบข่าว คุณชายเหยาอาจจะไม่ใช่แค่หลังเตาะก็เป็นได้

พอคหบดีเหยา⁹รู้ว่าเขาก็โกรธเกรี้ยวบุตรชายยิ่งนัก ที่ไปก่อเรื่องกับบุตร
แม่ทัพจ้าว จึงลงโทษคุณชายเหยายกใหญ่ อีกทั้งยังส่งของกำนัลมาขอขมา
คุณหนูเสวี่ยเฟิงและนายท่านจ้าวเสียมากมาย

ซึ่งเพยคาดเดาไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย สองวันถัดมาพอคุณชายสาม
ทราบข่าวเรื่องคุณชายเหยาคิดจะลวนลามคุณหนูสี่ ทรชนสังเวยแพรรณของ
ตระกูลเหยา ก็เกิดปัญหาส่งของไม่ได้ ขาดทุนไปหลายพันตำลึง นายท่านเหยา
แม้จะรู้อยู่เต็มอกก็ทำได้เพียงตอกขกหัวที่มีบุตรชายคอยหาเรื่องปวดหัวให้ไม่
เว้นแต่ละวัน นับว่าคุณชายสามปรานีแล้วว่าที่แก่ผิดเล็กน้อยเพียงนี้

ซึ่งเพยสะบัดศีรษะไล่ความนึกคิด นางตามหาคุณหนูสี่มาเกือบครึ่ง
ชั่วยามแล้ว แต่ยังไม่พบ คงต้องออกไปตามหาที่โรงเตี๊ยมรินสรารณ หรือ
ไม่กี่ไปหอจันทร์กระจ่าง หอการค้าที่ใหญ่ที่สุดของเมืองไคเฟิง ซึ่งเป็นกิจการ
ของตระกูลฝ่งฮูหยินเยี่ย คุณชายสามมักจะไปช่วยเยี่ยเหยาซี ผู้มีศักดิ์เป็น
น้ำดูแลกิจการอยู่เป็นประจำ

“พีสามคิดว่าครั้งนี้เราลงมือหนักเกินไปหรือไม่” จ้าวเสวี่ยเฟิงถาม

พี่ชาย มือเล็กเรียวหยิบขนมก๊วยฮวา⁹ ขึ้นมากัดคำหนึ่ง อีกมือก็ถือถ้วยชาผสม
น้ำผึ้งไว้จิบเพื่อไม่ให้ขนมติดคอ

⁸ พิธีปักปัน พิธีที่แสดงว่าได้บรรลุนิติภาวะ ตอนอายุ 15 ปี เรียกว่า “จีหลี่ (笄礼)” ที่จะมีกร
รวบรวมผมขึ้นแล้วปักปัน บอกแสดงถึงสถานะที่เปลี่ยนจากเด็กหญิงมาเป็นหญิงสาวแล้ว

⁹ ขนมก๊วยฮวา ขนมที่นำรวงผึ้งมาผสมกับดอกหอมหมื่นลี้ แล้วนำไปทอดในน้ำมัน จนได้ขนมที่
มีรสชาติหอมอร่อย

จำวจินทวายังคงพลิกสมุดบัญชีไปมา ดวงตาคมกริบตรวจดูยอดบัญชีให้ละเอียดอีกครั้ง ใบหน้าที่เริ่มมีเค้าของบุรุษหนุ่มเข้มซัด หูก็ฟังจำวเสวียเพิ่งพูดไปด้วย

เขาระบายลมหายใจก่อนจะกล่าวเตือนน้องสาวว่า “ข้าว่ารอบนี้คุณชายเหยาคงไม่กล้าก่อเรื่องอีกนาน เจ้าเองเถอะ ระวังท่านปู่เอาไว้ให้ดี นายท่านเหยา รู้จักกับท่านปู่มานาน อย่างไม่รู้ก็ต้องไว้หน้าเขาสามส่วน”

จำวเสวียเพิ่งกินขนมจนหมด จิบน้ำชาที่ผสมน้ำผึ้งเสริจก็ลูปท้องที่ป่องด้วยความอึด ริมฝีปากอมยิ้มมีความสุข สำหรับนาง สุขใดไหนจะเท่าสุขที่ได้กินของอร่อยทุกวัน เรื่องที่นางก่อไว้ไม่ได้ทำให้นางเดือดร้อนสักเท่าใดนัก

นางพร้อมจะรับผลที่ตามมาเสมอ...

“รอบนี้โทษข้าไม่ได้ คุณชายเหยาผู้นี้นับวันยิ่งเหิมเกริม ไม่มีคนปราบเสียบ้างคงเอาแต่รังแกผู้อื่นไปทั่ว”

“ข้ามีลางสังหรณ์ไม่ค่อยดี หนึ่งตาขวาระตุกยิกๆ นีลี”

“พี่สาม ท่านก็พูดแบบนี้ตลอด สุดท้ายก็ไม่มีเรื่องอะไรหรอก” พูดจบ นางก็หัวเราะร่วน

จำวจินทวาคิดตามที่น้องสาวพูดก็ปล่อยหัวเราะตาม นึกสมน้ำหน้าคุณชายเหยาหนัก สองพี่น้องพากันหัวเราะเสียงดังราวกับกลัวว่าคนเบื้องล่างจะไม่ได้ยิน

หลงจู้เหยินซึ่งอยู่ด้านล่างได้ยินเสียงคุณหนูกับคุณชายหัวเราะเสียงดังก็รู้สึกขุ่นลุก ตั้งแต่นั้นคุณชายสามกับคุณหนูสี่ลงจากเขาชูชันมา ที่เมืองโคเฟิงก็มีแต่เรื่องวุ่นวายไม่หยุดหย่อน เห็นทีสวรรค์คงลงทัณฑ์ที่เมืองโคเฟิงสงบสุขมาช้านาน

“หลงจู้เหยิน คุณหนูกับคุณชายสามอยู่ที่นี้หรือไม่” ชิงเฟยหอบจนตัวโยน

หลงจู้เหยินพอได้ยินสมองก็ประเมินเรื่องราวจนเข้าใจเป็นอย่างดี ยิ้มต้อนรับพร้อมกับนำน้ำชามารับรองชิงเฟย มือหยาบกระด้างรินน้ำชาให้สาวใช้

ของคุณหนูอย่างรวดเร็ว อันเนื่องมาจากความชำนาญเขาจึงกะเวลาและระยะของถ้วยชาไม่ให้ น้ำชากระเด็นแม้เพียงหยดเดียว นับเป็นยอดฝีมือในการรับรองแขกโดยแท้ ซึ่งเพยมองด้วยความตื่นตะลึง

“เจ้ารอสักครู่ เดี่ยวข้าไปบอกคุณชายสามกับคุณหนูสี่ให้ นั่งพักก่อนเถิด” พุดจบก็รีบวิ่งขึ้นไปขึ้นบนด้วยความรวดเร็ว

ซึ่งเพยเห็นน้ำชาที่ร้องในใจว่าสวรรค์เมตตานางแล้ว รีบดื่มชาด้วยความกระหาย ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งถ้วยชาหลงจู้เหียนก็เดินลงมา เมื่อเห็นชิงเพยมีท่าทีเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงแผ่ว พร้อมกับส่งยิ้มให้สาวใช้

“ชิงเพย คุณหนูสี่บอกว่าขึ้นไปได้”

พอได้ยินเช่นนั้นนางก็ส่งยิ้มกลับ

“ขอบใจหลงจู้เหียน” พุดจบชิงเพยก็สาวเท้าขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็วจนหลงจู้เหียนตาลาย

เขาเกาศีระชะด้วยความมุงนง พลังพื้มพำกับตัวเองว่า “แม่นางชิงเพยวิ่งตามคุณหนูสี่จนชิน ตอนนี้มีมือร้ายกาจยิ่งนัก”

ฝีมือชิงเพยรุดหน้าขึ้นอีกขั้นโดยที่นางไม่รู้ตัว เรื่องนี้นับเป็นความดีความชอบของจ้าวเสวี่ยเฟิง

เสียงฝีเท้าดังมาก่อนที่คนจะปรากฏตัว คนในห้องจึงรู้ทันทีว่าสาวใช้มือดีมาถึงแล้ว

“มีอะไรชิงเพย” จ้าวเสวี่ยเฟิงถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำย เจอหน้าชิงเพยที่ไร้อารมณ์เบิกบานของนางมักจะหดหาย เพราะสาวใช้ผู้นี้เข้มงวดยิ่งกว่ามารดาของนางเสียอีก

“คุณหนูเจ้าขา คุณชายสามเจ้าขา มีเรื่องด่วนเจ้าค่ะ” นางพุดน้ำเสียงตื่นๆ ผมเผ้ายุ่งเหยิงกับสภาพเหงื่อซึม ช่างน่าขำยิ่ง

จ้าวจินกวางปิดสมุดบัญชีลง ตั้งใจฟังเรื่องด่วนของสาวใช้ ซึ่งเพยเห็นเจ้านายสนอกสนใจก็พุดตติๆ ซัดๆ “นะ...นะ...นายท่านเจ้าค่ะ เอ๊ย...ไม่ใช่ๆ

ท่านแม่ทัพเจ้าคะ”

“ท่านพ่อเป็นอะไร” จ้าวเสวี่ยเฟิงเห็นท่าที่ตื่นเต้นของสาวใช้ก็คิดว่าอาจจะเกิดเรื่องไม่ดีกับบิดาบังเกิดเกล้า จิตใจจึงเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้ม

“เอ่อ...ท่านแม่ทัพไม่ได้เป็นอะไรเจ้าคะ แต่ท่านแม่ทัพกลับมาแล้ว คุณชายใหญ่คุณชายรองก็กลับมาด้วยนะเจ้าคะ ตอนนี้อยู่กำลังจะถึงประตูเมืองทิศตะวันตกแล้วเจ้าคะ”

เมื่อสองพี่น้องได้ยืนดั่งนั้นก็ระบายนหายใจด้วยความโล่งอก ทั้งสองไม่ได้เจอท่านพ่อ พี่ใหญ่ และพี่รองหลายปีแล้ว จึงคิดถึงยิ่ง โดยเฉพาะพี่รองที่มีฝีมือการทำอาหารยอดเยี่ยมเป็นอันดับหนึ่งไม่เป็นรองใคร

สอง

เลียงลูกชายโดยไม่ให้การศึกษา ก็เหมือนเลียงลา
เลียงลูกสาวโดยไม่ให้การศึกษา ก็เหมือนเลียงหมู

ประตูเมืองทางทิศตะวันตกเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย พอเหล่าพ่อค้า
จากต่างเมืองเห็นชาวบ้านจำนวนมากยืนมุงรอบประตูเมืองก็พานหยุดชะงัก
ห่างไปไม่กี่โกลมีขบวนขุนนางท้องที่เดินทางออกมาต้อนรับ ชายวัยกลางคนใน
ชุดผ้าไหมสีเขียวอ่อนก้าวลงจากเกี้ยว โดยมีบ่าวรับใช้คอยเปิดม่านให้ หวัง-
เยี่ยฟง เจ้าเมืองไคเฟิงกับบรรดาขุนนางน้อยใหญ่ตั้งใจจะมายืนรอขบวนทัพที่
หน้าประตูเมือง สภาพของขุนนางในท้องที่นั้นมีความเป็นอยู่สุขสบาย ร่างกาย
ที่เต็มไปด้วยไขมันทั้งหลายราวกับก้อนเนื้อห่อหุ้มด้วยแพรพรรณชั้นดี ด้าน
ข้างกลุ่มขุนนางคือบรรดาคนในจวนตระกูลจ้าวที่มาคอยต้อนรับ

เพียงชั่วเวลาครึ่งถ้วยชาผู้คนทั้งหลายก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าจำนวนนับไม่
ถ้วนใกล้เข้ามา ชาวบ้านเริ่มพูดคุยกันเสียงดังเซ็งเซ่

“ท่านแม่ทัพจ้าวและคุณชายใหญ่ตระกูลจ้าว ครานี้ชนะศึกจากหัวใจ
มารวดเร็วยุทธกับพลิกเขี้ยวในกระดาน ได้ข่าวว่าเดินทางไปรายงานจักรพรรดิ
จนได้รับรางวัลมากมาย ขุนนางทั้งหลายคงอิจฉาไม่น้อยกระมัง” คนผู้หนึ่ง
พูดขึ้น พลางปรายตามองไปยังก้อนเนื้อเดินได้ที่ยืนรอรับด้วยสีหน้าดูแคลน
อีกคนที่ยืนอยู่ข้างๆ กันจึงเอ่ยล่ำทับ “คุณชายรองจ้าวก็เกือบได้เป็น

ราชวงศ์ราชวงศ์ส่วนตัวขององค์ชายสี่ เพียงแต่ขุนนางหลายคนคัดค้านการ
รับตำแหน่ง สุดท้ายเลยต้องให้คุณชายรองสอบจอหงวนให้ผ่านจึงจะมีสิทธิ์
รับราชการ”

หากบุตรชายคนรองได้เป็นราชวงศ์ราชวงศ์เต็มตัว จวนตระกูลจ้าวรุ่นนี้
ก็ย่อมเจริญรุ่งเรืองไม่ต่างจากรุ่นก่อนๆ ที่ได้สร้างชื่อเสียงเอาไว้แล้ว ยังไม่นับ
รวมคุณชายสามกับคุณหนูสี่ที่โดดเด่นไม่เป็นรองใคร หากทายาทอีกสองคน
เจริญรอยตาม จวนตระกูลจ้าวก็ดูพยับศักดิ์ดีไปอย่างแน่นอน

“ไม่ทราบว่าคุณสาวตระกูลใดที่จะโชคได้แต่งตั้งเข้าตระกูลจ้าว ดูท่า
แล้วต่อไปบรรดาสตรีทั้งหลายในเมืองไคเฟิงคงได้แต่ขายตาให้บุตรตระกูล
จ้าวแล้ว ช่างเป็นคราวร้ายของบุรุษอื่นในเมืองไคเฟิงจริงๆ” ชายวัยกลางคนที่
แต่งตัวราวกับพ่อค้าเอ๋อขึ้น เรียกเสียงถกเถียงจากอีกหลายคนจนเป็นวงกว้าง

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งโอดครวญกับพรรคพวกว่า “แต่คุณสมบัติที่กล่าว
ไปก็เพียงพอที่บรรดาหญิงสาวซึ่งยังไม่ออกเรือนจะสนใจแล้ว หากเป็นหนุ่ม
รูปงามอีก พวกข้าคงไม่ได้แต่งงานกันสิคราวนี้” บรรดาชายฉกรรจ์ได้ยิน
ก็ปลื้มมีสีหน้าคร่ำครวญ

เรื่องราวของคุณชายใหญ่กับคุณชายรองโด่งดังไปทั่วทั้งเมืองไคเฟิง
ตั้งแต่ที่พวกเขาลงจากเขาซู่ซันมาได้ไม่นานก็รีบร้อนจากไปทันที จึงไม่ค่อยมี
ผู้ใดพบเห็นโฉมหน้าของคุณชายทั้งสอง นอกจากคนในบ้านตระกูลจ้าวและ
ข่าวลือจากคนใน จะมีก็เพียงคุณชายสามกับคุณหนูสี่ที่รั้งอยู่ไคเฟิงนานที่สุด
แต่พอคนทั้งหลายคิดถึงเรื่องราวเกือบปีที่ผ่านมาก็พากันถอนหายใจ บุตรชาย
กับบุตรสาวคนสุดท้องล้วนแต่เป็นผู้มีความสามารถ อีกทั้งหน้าตาล้วน
งดงามโดดเด่น เช่นนี้คุณชายใหญ่กับคุณชายรองคงไม่ห่างชั้นนัก

“กองทัพตระกูลจ้าวมาถึงแล้ว!” เสียงคนตะโกนดังมาจากหน้าประตู
เมือง ผู้คนทั้งหลายต่างก็เร่งแต่งตัวให้เรียบร้อย ในมือถือของขวัญต้อนรับไว้
แหมบอก ตั้งใจจะนำมาให้ท่านแม่ทัพที่พวกเขาเคารพรัก

หญิงสาวทั้งหลายรีบผัดแป้งเติมปากสีชาด หวังเพียงให้สบโอกาสได้พบหน้ากับยอดขุนพล ดีไม่ดีอาจตกถึงข้าวสาร ถูกใจคุณชายทั้งสองแล้วแต่งเข้าจวนแม่ทัพ แม้จะเป็นเพียงอนุภักดิ์ถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วเช่นกัน

กองทัพตระกูลจ้าวถือได้ว่าเป็นกองกำลังที่มีชื่อเสียงที่สุดกองหนึ่งในอาณาจักรต้าถัง รบที่ใดไม่เคยแพ้อาย มีประวัติความเป็นมาหลายร้อยปี ท่านเจ้าเมืองโคเฟิงให้ความเกรงใจเป็นอันมาก แม้แต่จักรพรรดิยังไว้หน้าเสียสี่ส่วน จึงไม่มีผู้ใดกล้าดูถูก ทั้งยังอยากผูกสัมพันธ์กับตระกูลจ้าวเพื่อหวังผลในอนาคต

กองทัพเคลื่อนพลใกล้เข้ามา ธงของต้าถังและของกองทัพตระกูลจ้าวโบกสะบัดเด่นชัด

ด้านหน้าคือแม่ทัพจ้าวซึ่งเป็นชายวัยกลางคนอายุราวสี่สิบ สวมชุดเกราะเต็มยศ หน้าตายังคงความหล่อเหลาสว่างามเช่นวัยหนุ่ม ทว่าสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปคือหนวดสีดำซึ่งจัดแต่งทรงอย่างดีเหนือริมฝีปากหนา ดูน่าเกรงขามยิ่ง เนื่องจากออรบแถบชายทะเล ผิวของเขาจึงเปลี่ยนเป็นคล้ำแดด รวากับมนุษย์ทองแดง

เบื้องหลังแม่ทัพจ้าวคือชายหนุ่มผู้หนึ่งในชุดเกราะสีขาวสว่างาม ดูราวกับเทพเอ้อหลาง¹⁰ บนสวรรค์ เครื่องหน้าหล่อเหลาคมเข้ม ผิวขาวไม่ขาว สะดุดตาเหมือนคุณชายทั่วไป ด้วยออรบกับบิดาตั้งแต่ยังเยาว์ ภายใต้อีเกอระก็คือน้ำเนื้อแข็งแกร่งของบุรุษเพศ หญิงสาวทั้งหลายจต้องด้วยใบหน้าเคลิบเคลิ้มหลงใหล ผู้นี้คือคุณชายจ้าวจินลี่ แม่ทัพหนุ่มอนาคตไกลนั่นเอง

อีกผู้หนึ่งคือคุณชายรอง จ้าวจินตัง โคร่งหน้าหล่อเหลาราวหยกสลัก ดวงตาคมเข้มมีประกายอ่อนหวานเหมือนฮูหยินเยี่ยผู้เป็นมารดา ใบหน้าจึงดู

¹⁰ เทพเอ้อหลาง เป็นแม่ทัพใหญ่แห่งสวรรค์ มีเขี้ยวฝีมือดี 1,200 องค์ มี 3 ตา สำหรับปางนั่ง มักจะถือธนูทองคำรูปทรงพระมิต มีอาวุธพิเศษเป็นเม็ดสามปลายและกระจกส่องวิญญาณ สามารถรู้ชาติกำเนิดเดิมของผู้ที่ถูกส่องได้ สามารถแปลงกายได้ 72 อย่าง

งดงามกว่าคุณชายใหญ่อยู่สามส่วน อีกทั้งเป็นผู้ที่มีวรยุทธ์ลึกล้ำ ร่างกายผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี เมื่อโตเป็นบุรุษหนุ่มจึงดูสูงเพรียวและมีสง่าราศียิ่ง เขาอยู่ในชุดผ้าไหมสีน้ำเงินเข้มปักกลดลายน้ำไหล และเนื่องด้วยเขาศึกษาอยู่ที่สำนักศึกษาหมื่นอักษร จึงคล้ายขุนนางหนุ่มอนาคตไกลผู้หนึ่ง

เพียงเหลาสตรีมากมายสบตาคุณชายรองก็ระทระทวย อยากรจะถลาเข้าไปในอ้อมอก มองเมืงทหารกล้าทั้งหลายที่เดินตามมาด้านหลังเสี้ยลัน

ครั้นแม่ทัพใหญ่ลงจากม้าก็ตรงดิ่งมาด้านหน้า ปรายตามองบรรดาขุนนางที่มาต้อนรับแล้วพยักหน้ายิ้มให้อย่างสุภาพ ก่อนจะแค้นเสียงในลำคอแล้วเปลี่ยนเป้าหมาย

ท่านเจ้าเมืองกำลังจะยกมือคารวะต้อนรับก็เป็นอันหนึ่งอึ้งไป เมื่อแม่ทัพจ้าวไม่ได้มองหวังเยี่ยฟงผู้เป็นเจ้าเมือง กลับจ้องเขม็งไปยังจ้าวเสี้ยวเฟิงผู้เป็นบุตรสาว อีกทั้งคุณชายใหญ่กับคุณชายรองก็แข่งกันเหินลงจากหลังม้ามาหาคุณหนูสี่ด้วยความรวดเร็ว เสนาธิการชิงหลงที่ขี่ม้าตามมาที่หลังได้แต่ทอดถอนใจ เดินมาคารวะท่านเจ้าเมืองพร้อมกล่าวขออภัย

“ท่านเจ้าเมืองโปรดให้อภัยท่านแม่ทัพที่เสียมารยาทด้วยขอรับ ด้วยคิดถึงคุณหนูสี่เป็นลิบปี บัดนี้ได้เจอกันครั้งแรกจึงตื่นตันเป็นธรรมดา”

แม่เสนาธิการวัยกลางคนจะพูดเช่นนั้น แต่ก็รู้ดีว่าใครว่าท่านแม่ทัพไม่ชอบขุนนางบุ๋นหน้าบางพวกนี้สักเท่าใด อีกทั้งด้วยนิสัยปากกับใจตรงกันแล้วยังไม่ขึ้นชอขงานสังคม เมื่อพบเจอคนพวกนี้คราวใดก็เป็นอันต้องให้เสนาธิการคู้ใจรับหน้าแทนทุกครั้ง

ท่านเจ้าเมืองพอจะเข้าใจกิตติศัพท์ของจวนตระกูลจ้าว ที่ทั้งรักทั้งหวงคุณหนูเพียงคนเดียว จึงไม่ได้โกรธเคืองอันใด ได้แต่ยิ้มแก้มออแล้วประสานมือให้เสนาธิการชิงหลง “ท่านเสนาธิการไม่ต้องกังวลไป ข้าไม่ถือสาอันใดหรอก รีบพากองทัพเข้าเมืองเถิด เห็นที่ต้งจัดงานเฉลิมฉลองสักหน่อยกระมัง”

เมื่อเสนาธิการชิงหลงได้ยินดังนั้นก็พลอยโล่งใจ แม้จะรู้ว่าพวกก้อนเนื้อเดินได้เหล่านี้อยากผลาญบหลวงใจจะขาด แต่เขาก็ยกมือเป็นคำสั่งให้

เคลื่อนทัพเข้าเมือง นึกถึงตอนรบที่หึงโจวแล้วก็อกสู้ขวัญเขavnไม่หาย

เสนาธิการผู้มากประสบการณ์ได้แต่ทอดถอนใจ...บุรุษตระกูลจ้าว
มีอาจดูแคลนได้แม้เพียงสักคน

“ท่านแม่ทัพขอรับ ทางไคเฟิงส่งข่าวบอกว่าคุณชายสามกับคุณหนูสี่
กลับมาแล้วขอรับ”

จ้าวจินอ้านได้ยินดังนั้นก็ดีใจจนหนวดกระดิก แต่ต่อหน้าเหล่าผู้ใต้
บังคับบัญชาจึงพยายามเก็บอาการ มีเพียงคุณชายใหญ่ที่เป็นรองแม่ทัพเท่านั้น
ที่สีหน้ายังไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าหลังจากนั้นสามวันคุณชายใหญ่ผู้ทีเกลียด
การออกหน้ากลับเสนอแผนการอันลึกลับต่อหน้าองค์ประมุข ยิ่งหนักทีเดียว
ปราบโจรได้ทั้งคาบสมุทร ย่นระยะเวลาการศึกที่อาจจะดำเนินไปหลายปีให้
เหลือไม่ถึงหนึ่งปี ปราบเหล่าโจรสลัดที่บุกผ่านน้ำให้แตกพ่ายจนยากจะกลับมา
ลดความสูญเสยกำลังพลได้เป็นจำนวนมาก

จักรพรรดิทราบข่าวก็เลื่อนตำแหน่งให้เขาเป็นแม่ทัพชั้นสาม สมญา-
นามแม่ทัพกำราบบูรพาด้วยวัยเพียงยี่สิบปี

ด้วยเหตุนี้เสนาธิการซึ่งหลงจึงรู้ซึ่งถึงอิทธิพลของจ้าวเสวี่ยเฟิงที่มีต่อ
บุรุษตระกูลจ้าวอย่างสิ้นเหลือ

แม่ทัพจ้าวถอดบุตรสาวแน่นจนคนในอ้อมกอดหน้าดำหน้าแดงเพราะ
หายใจไม่ออก มือเล็กพยายามดันแฉงอกกำยำของบิดา ทว่านางถูกรัดแน่น
เหลือเกิน จนต้องหุบอกบิดาอยู่เป็นนานกว่าเขาจะยอมคลายอ้อมกอดอันอบอุ่น
จนร้อนออก ท่ามกลางสายตาสอดรู้สัดเห็นของชาวเมืองทั้งหลาย นางอับอาย
จนแทบสิ้นสติทั้งยังไม่คืน

จ้าวเสวี่ยเฟิงหน้าม่านพลางมองค้อนบิดา ทำทางเช่นนี้ก็กลับน่ารักน่าชัง
ยิ่งในสายตาแม่ทัพผู้ห่างจากบุตรสาวเพียงคนเดียวเป็นสิบปี

“ท่านพ่อ กอดซ้ำแบบนี้จะฆ่าข้าให้ตายใช่หรือไม่” จ้าวเสวี่ยเฟิงบ่นอุบอิบ

แม่ทัพจ้าวเห็นบุตรสาวทำท่าแ่งอนก็ใจอ่อน รีบพูดปะเหลาะ ลักษณะท่าทางแตกต่างจากตอนนำทัพจนเหล่าลูกน้องด้านหลังต้องเมือนหน้าหนี “โอเฟิงเออร์ลูกพ่อ ไม่ได้พบกันเป็นสิบปี เจ้าเติบโตขึ้นมางดงามถึงเพียงนี้ จะให้พ่อเก็บความคิดถึงทุกวันทุกคืนได้อย่างไร”

ลูกน้องคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหลังถึงกับหน้ามืด รวากับจะขย้อนของเก่าออกมาต่อหน้าชาวเมือง จำใจต้องแอบแทรกกายหนีหายไปใฝ่ชุมชน บุตรชายทั้งสองแม่จะตื่นตื่น แต่เมื่อเห็นท่าทีของบิดาแล้วก็เอือมระอายิ่ง หมดกันซึ่งบารมีแม่ทัพใหญ่แห่งต้าถัง

“ท่านพ่อพูดกับน้องเล็กจบหรือยัง ถึงตาข้าบ้างเถอะ” จ้าวจินลี่ท้วงบิดาเสียงดัง ด้วยความที่อายุสิบห้าก็ติดตามออกรบ ชีวิตอยู่แต่กองทัพกับเหล่าบุรุษหยาบกระด้าง เมื่อพูดกันมากเข้าก็ย่อมส่งเสียงดังจนติดเป็นนิสัย เผลอตะเบ็งเสียงดังจนแก้วหูสั่นสะเทือน ครั้นพอเห็นชาวเมืองตกอกตกใจก็หน้าแดงกำ่า นึกได้ว่าตอนนี้ไม่ได้อยู่ในกองทัพแล้ว

แม่ทัพจ้าวได้ยินเสียงบุตรชายคนโตก็หันไปถลิ่งตาใส่ พलगโตกลับว่า “เจ้านับว่าได้เจอเฟิงเออร์นานกว่าพ่อถึงห้าปี คราวนี้ถึงคราวพ่อคุยกับน้องสาวของเจ้าให้หายคิดถึงบ้าง เพียงเท่านี้ก็ทนไม่ได้ เฮอะ เจ้าลูกอกตัญญู”

พูดจบผู้เป็นบิดาก็หวดกระดิก จ้าวจินลี่ได้ยินเช่นนั้นก็แทบกระอักเลือด เขาสู้อุตสาหะไปช่วยบิดาบังเกิดเกล้าออกรบตั้งแต่ยังเยาว์ อาศัยความสามารถทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อสร้างชื่อให้กองทัพของตระกูลจ้าว บิดาของเขาเมาเรือจนลอะเลือนไปแล้วหรือ

จ้าวจินตั้งได้ยืนดั่งนั้นก็รู้สึกยุ่งยากใจเป็นอันมาก บิดาคว่าน้องเล็กไปครอบครองแต่เพียงผู้เดียว ทำเช่นนั้นไม่ถูกต้อง เขากำลังจะเถียงกลับ แต่มือเล็กบอบบางคู่หนึ่งก็จับแขนเขาไว้แน่น

“อันใดกัน บุรุษตระกูลจ้าว เห็นเฟิงเออร์เป็นตุ๊กตาหรืออย่างไร ไม่อายชาวบ้านชาวเมืองบ้าง กลับไปจวนค้อยว่ากันดีหรือไม่ ท่านพี่! ท่านแก่ที่สุดแต่ยังทำตัวเป็นเด็กเล็กๆ กลับบ้านเดี๋ยวนี้!”

สิ้นเสียงราวกับบอสนี่ बातของผู้เป็นใหญ่ตัวจริงในจวนตระกูลจ้าว
ชาวเมืองก็ลอบหัวเราะ เกาะกลุ่มกันหนาแน่นยิ่งขึ้นเพื่อชมฉากสำคัญ

“ฮูหยิน! / ท่านแม่!”

ทั้งสามคนสะดุ้งโหยง ภายนอกเหมือนแม่ทัพจ้าวจะมีอำนาจล้นฟ้า แต่
หารู้ไม่ว่าฮูหยินแม่ทัพคือผู้กุมอำนาจอย่างแท้จริง

พอแม่ทัพจ้าวถูกฮูหยินตวาดก็ทำตัวลื่นไหลราวกับปลา เดินไปกระเซะ
ทำท่าออดอ้อนผู้เป็นภรรยา แล้วดึงแขนนางเพื่อเดินกลับจวน ต่อหน้าผู้คน
เขาหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก ได้แต่เก็บเขี้ยวเล็บทำตาหวานเชื่อมส่งให้ฮูหยิน
ทว่าเมื่อหันกลับมาด้านหลังแล้วเห็นบุตรชายทั้งสามรุ่มล่อมบุตรคนงาม ก็
เปลี่ยนใบหน้าเป็นถมิ่งทิ้งดูร้าย เตรียมคิดบัญชีเรียงตัว

จ้าวจิ้นลี่กับจ้าวจิ้นตั้งเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ก็เข้าไปขนาบซ้ายขวาของ
น้องเล็ก สอบถามสารทุกข์สุขดิบตลอดทางกลับจวน จ้าวเสวี่ยเฟิงกลิ่นไม่เข้า
กายไม่ออก จำต้องเออออตามพี่ใหญ่และพี่รองอย่างเสียไม่ได้ จ้าวจิ้นกวางที่
เดินตามหลังยกพัดขึ้นมาปิดปากพลางหัวเราะในลำคอ

‘หึๆ’ แนนอนว่าเขาไม่จำเป็นต้องทำอะไร เพราะน้องเล็กอยู่กับเขานาน
ที่สุด’

คนทั้งหมดเคลื่อนย้ายไปยังจวนแม่ทัพ ทั้งให้ท่านเจ้าเมืองและบรรดา
ขุนนางพูดคุยกุยสอบถามกับเสนาธิการชิงหลง ท่านเจ้าเมืองพอได้ฟังเรื่องราว
ศึกที่หังโจวก็ตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก เรื่องราวเหมาะแก่การเขียนรายงานเพื่อขอ
งบประมาณเฉลิมฉลอง ทั้งชาวเมืองและพ่อค้าทั้งหลายให้พูดคุยกันสนุกปาก

เรื่องราวของบุรุษตระกูลจ้าวผู้มีนิสัยแปลกประหลาด ยอดบุรุษ
ภายนอกยิ่งใหญ่น่าเกรงขามราวกับพยัคฆ์ พอกลับบ้านมาก็เป็นดังเสือ
ถอดเล็บ ลิ่นฤทธิ์ภายใต้หน้ามือสตรีตระกูลจ้าว บิดากลับฮูหยินยิ่งกว่าสิ่งใด อีกทั้ง
ยังหวงแหนบุตรสาวมากกว่าใคร

ก็ใครใช้ให้บุรุษตระกูลจ้าวไม่มีน้ำยาเล่า ผลิตออกมาแต่บุรุษหลาย
ชั่วคน คุณหนูจ้าวเสวี่ยเฟิงถือเป็นบุตรและทายาทหญิงคนแรกของตระกูลนี้

ก็ว่าได้

“พี่ใหญ่ หังโจวเป็นอย่างไรบ้าง ทิวทัศน์คงตามสมคำเล่าลือหรือไม่”

“แน่นอนว่างดงามยิ่ง ชายทะเลเต็มไปด้วยหาดทรายขาว มีกึ่งหอยปูปลาเต็มไปหมด หากมีโอกาสข้าจะพาเจ้าไปท่องเที่ยวแถบนั้น”

จ้าวเสวี่ยเฟิงได้ยืนคางนั้นก็ยิ้มตาหยี เมื่อรู้ลึกรู้ว่าแขนเสื้อด้านซ้ายของตนถูกระตุก จึงหันไปมอง พบว่าพี่รองกำลังเรียกร้องความสนใจอยู่

จ้าวจินตึงเห็นน้องสาวหันมาทางตนก็ดีใจ ก่อนจะกล่าวว่า “เฟิงเอ๋อร์ น้องเล็กของพี่ อยู่บนเขากับเจ้าสามเหนื่อยหรือไม่ อาหารการกินเป็นอย่างไรบ้าง”

จ้าวเสวี่ยเฟิงได้ยืนเช่นนั้นก็หัวเราะ “อาหารการกินล้วนได้ศิษย์น้องเล็กรับผิดชอบ หนึ่งปีหลังจากพี่รองลงจากเขา ท่านอาจารย์ก็รับศิษย์ใหม่หนึ่งคน ฝีมือการทำอาหารยอดเยี่ยม ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าได้เป็นศิษย์พี่แล้วนะ!” นางพูดด้วยความตื่นเต้น ตั้งใจจะคุยโม้เต็มที่

“มันเป็นใคร ผู้หญิงหรือผู้ชาย!”

“ย่อมเป็นผู้ชายอยู่แล้ว สตรีที่ไหนจะผ่านด่านที่ข้ากับพี่สามวางไว้” จ้าวเสวี่ยเฟิงยังคุยจ้อไม่หยุด หาได้รับรู้ถึงรังสีอำมหิตรอบตัว จ้าวจินกวางที่เดินตามหลังมาสะดุ้งโหยง พี่ใหญ่กับพี่รองคงไม่โทษเขาหรือกระมัง

ทว่าสายตาดพิฆาตของพี่ใหญ่มาเร็วกว่าที่คาดการณ์ “จินกวางน้องรัก เหตุใดจึงปล่อยบุรุษไม่รู้หัวนอนปลายเท้ามาใกล้ชิดน้องเล็กของพวกเรา เจ้าคงเร้นน้ำยายิงกระมัง”

จ้าวจินกวางหาได้ถือสาพี่ใหญ่ที่พูดจาตู่ตักเขา เพียงแต่โบกพัดไปมา พลังยิ้มขึ้นๆ ให้เหมือนจนใจ “คนผู้นั้นนับว่ามีวาสนากับตระกูลจ้าว ท่านอาจารย์ได้บอกไว้ ในอนาคตเขาจะเป็นผู้มีพระคุณต่อตระกูลเรา ตัวข้าจินกวางไหนเลยจะกล้าขัดคำสั่งอาจารย์ จำต้องยอมรับอย่างเสียมิได้” พูดจบก็แสวงไม่พอใจพลงพรวดพราดหันและตอกชกหัวตัวเอง

จ้าวเสวี่ยเฟิงได้ยืนก็ลอกตา เจ้ามารยาที่สุกก็คือนิสัยของพี่สาม หลอก

คนที่ถือบ๊อบแบบพีใหญ่อย่างง่ายตายกว่าพลิกฝ่ามือ

“พีใหญ่ที่ร้องเข้าบ้านเกิดเจ้าคะ ท่านปู่ท่านย่ารออยู่นานแล้ว วันนี้ท่านปู่กับท่านย่าทำอาหารด้วยตัวเองนะเจ้าคะ”

เสียงของน้องเล็กประหนึ่งระฆังสวรรค์ นานๆ นายท่านกับซูหยินผู้เฒ่าจะออกโรงทำอาหาร บรรดาหลานๆ ที่อดอยากปากแห้งมานานก็น้ำลายสอไปตามๆ กัน โดยเฉพาะจ้าวจินลี่ที่ตลอดทั้งการทำศึก ทหารกินอะไร เขาก็กินแบบนั้นโดยไม่บ่น นับเป็นลาภปากที่ได้ท่านปู่ท่านย่าแสดงฝีมือทำอาหาร ทำยสุกก็ลิ้มเลือนเรื่องราวของศิษย์น้องเล็กบนเขาซูซันไปอย่างง่ายตายหลานทั้งสี่คนมีเพียงจ้าวจินต้งที่สืบทอดพรสวรรค์ในการปรุงรส นับว่าน่าเสียดายนัก

“ท่านปู่ท่านย่า ชักกลับมาแล้วขอรับ คารวะท่านอารอง ท่านอาสาม
อาสะไกรรอง อาสะไกรสาม” จ้าวจินลี่ผู้เป็นพีใหญ่เอ่ยนำน้องๆ ทำความเคารพ
 ผู้อาวุโสที่สุดของบ้านเมื่อถึงห้องโถงรวมของจวนตระกูลจ้าว หลังจากนั้นก็
 ทักทายญาติผู้ใหญ่ที่เดินทางมาจากต่างเมือง

ท่านอารองเป็นหัวหน้าหน่วยทหารประจำการอยู่เฉิงตู ส่วนท่านอาสามเดินทางมาจากซื่ออัน นับว่านานนักที่ไม่ได้พบเจอกันพร้อมหน้าพร้อมตา

“มาๆ นั่งประจำที่กันได้แล้ว” นายท่านผู้เฒ่าจ้าวเรียกทุกคนนั่งประจำที่ตรงโต๊ะอาหาร

จ้าวเสวี่ยเฟิงไม่ทราบมาก่อนว่าท่านอารองกับท่านอาสามจะเดินทางมาที่เมืองไคเฟิงด้วย จึงก้มหน้าก้มตาทำความเคารพญาติผู้ใหญ่ทั้งหลายด้วยกิริยานุ่มนวลแช่มช้อย ด้วยที่ประจำการอยู่ติดชายแดนพวกเขาจึงไม่ค่อยสะดวกมาพบกันมากนัก ประกอบกับท่านพ่อส่งพวกนางขึ้นเขา นางเลยพบเจอพวกเขาเพียงไม่กี่ครั้ง ใบหน้าของญาติผู้ใหญ่เหล่านี้จึงปราณีความทรงจำและไม่ค่อยคุ้นเท่าใด

ท่านอารอง จ้าวหงเยี่ยน อายุห่างจากแม่ทัพจ้าวเพียงสองปี ท่าทาง

องอาจสง่างามน่าเกรงขาม ช่างๆ เขาคืออาสะไ้ร่อง หน้าตาดงามอ่อนหวาน กิริยามารยาทดูก็รู้ว่ามาจากตระกูลผู้มีการศึกษา หยิบจับอะไรก็ทำด้วยความ ละมุนละม่อม

ท่านอาสาม จ้าวเหยียน มีรูปร่างสูงโปร่ง ไม่บึกบึนเหมือนท่านพ่อกับ ท่านอารอง ทว่าแววตามีประกายเฉลียวฉลาดดูคล้ายกับที่สามถึงสี่ส่วน หากไม่ได้เติบโตมาด้วยกันกับที่สาม นางคงคิดว่าทั้งสองเป็นพ่อลูกกันแน่ๆ อาสะไ้ร่สามหน้าตาหมดจดดงาม มีรูปร่างกะทัดรัด สดใสร่าเริงตลอดเวลา นางสวมชุดห่มดะแหมงเหมือนหญิงสาวจากเผ่าทางเหนือ เห็นแล้วรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่ายิ่งนัก

“หลานเสวี่ยเฟิงหน้าตาดงาม โตขึ้นน่าจะเป็นโฉมสะคราญที่หาตัวจับยาก พี่ใหญ่คงจะหวงหน้าดูกระมัง” อาสะไ้ร่องเอ่ยชมด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและอ่อนหวาน

เจ้าเสวี่ยเฟิงเพียงยิ้มแก่เขินและกล่าวเบาๆ “ขอบคุณอาสะไ้ร่อง ท่าน กิ่งดงามและอ่อนหวานยิ่งนัก”

ผู้อาวุโสของบ้านที่เห็นอกกับกิริยาของเจ้าเสวี่ยเฟิงก็ต้องหลุดหัวเราะออกมา เมื่อหลานสาวทโมนเจอไม่อ่อนเข้าไปก็ถึงกับไปไม่เป็นเลยทีเดียว

ใบหน้าอ่อนหวานของอาสะไ้ร่องเศร้าสลดลงเล็กน้อย นางกล่าวด้วยน้ำเสียงเล็กๆ ว่า “เสียดายเยียนเอ๋อร์อายุยังน้อย ไม่อย่างนั้นอาจจะพามารู้จักกับพวกเจ้าทั้งสี่คน”

เยียนเอ๋อร์หรือเจ้าเยียน บุตรชายของอารอง ซึ่งมีอายุเพียงสิบขวบ ร่างกายอ่อนแอจึงยังเดินทางไกลไม่ได้ ไม่เหมือนกับเจ้าเสวี่ยเฟิงที่แข็งแรง บึกบึนมาตั้งแต่ยังเล็ก ขึ้นเขาชูชันที่สูงชันทั้งหนาก็ไม่เป็นไร ว่าแต่จะเป็นไรได้ละ ท่านอาจารย์แบกนางขึ้นเขาตลอดทางนี่นา

“เอาไว้มีโอกาสค่อยไปเยี่ยมน้องเยียนก็ยังไม่สายขอรับอาสะไ้ร่อง” จ้าวจิ้งกวางพูดยิ้มๆ

นายท่านเจ้าเห็นคนมาพร้อมหน้าพร้อมตา ก็เรียกบรรดาสาวใช้ให้ยก

อาหารออกมา จ้าวเสวี่ยเฟิงเห็นอาหารมากมายก็ต้องเบ่งตามองจนน้ำลายสอ นางกลับมาที่จวนตระกูลจ้าวสองปี ยังไม่มีโอกาสได้ชิมรสมือของท่านปู่กับท่านย่า เห็นทีจะต้องจัดหนักเสียแล้ว

ทุกคนเห็นอาหารเลิศรสก็พลอยน้ำลายสอ พอนายท่านจ้าวเอ๋ยปากอนุญาต ทุกคนก็พากันกินอาหารราวกับבודๆ อยากๆ มานานปี โดยเฉพาะท่านแม่ทัพและจ้าวจินลี่ ทั้งสองกินแต่เสียบึงกองทัพ อาหารรสเลิศนั้นแทบไม่ได้แตะ ต่างจากจ้าวจินตั้งที่รสนิยมเป็นเลิศ อีกทั้งยังอยู่ในเมืองหลวง อยากกินอะไรก็สะดวกสบายยิ่ง

ทั้งหมดจึงกินไปพลางเอ๋ยถามสารทุกข์สุกดิบกันไปพลาง บรรยายภาคบนโต๊ะอาหารจึงเต็มไปด้วยความอบอุ่น

ว่ากันว่าลูกหลานจวนตระกูลจ้าวรักใคร่กลมเกลียว บ่าวไพร่ซื่อสัตย์สุจริต ทุกคนได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมจนน่าอิจฉายิ่งนัก

หลังจากกินอาหารกันอิ่มหน้าสำราญ นายท่านจ้าวก็ป็นสีหน้าเคร่งขรึม บรรยายการอบโต๊ะอาหารพลันเต็มไปด้วยความกดดัน

“กวางเอ๋อร์ เฟิงเอ๋อร์” นายท่านจ้าวเรียกหลานรักด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

จ้าวจินกวางและจ้าวเสวี่ยเฟิงได้ฟังดังนั้น ขณะที่ต้นคอกก็ปลันลุกชัน นิ่งสงบเสงี่ยมมองไปทางท่านปู่ เห็นทุกคนเผลอตั้งเครียด จึงสบตากันเป็นเชิงรู้กันแค่สองคน...เรื่องตระกูลเหยาแน่นนอน

“มีอะไรหรือเจ้าคะท่านปู่” จ้าวเสวี่ยเฟิงยิ้มปะหลោះ จ้องมองท่านปู่ด้วยดวงตาใสซื่อ นายท่านจ้าวเห็นดังนั้นก็กลัวใจอ่อน จึงเสไปมมองตัวปัญหาอีกคนแทน จ้าวจินกวางอดทอดถอนใจไม่ได้ ใครใช้ให้หลานชายตระกูลจ้าวเป็นหลานซังกันล่ะ

“นายท่านเหยาเขียนจดหมายมาหาปู่ หลานคงรู้กระมังว่าเพราะเหตุใด” นายท่านจ้าวพูดเปรยๆ

จ้าวเสวี่ยเฟิงได้ยิ้มนึกย้อนจุมูก พุดเสียงอ่อยว่า “ท่านปู่ไม่ทันสืบความก็จะมาลงโทษหลานหรือเจ้าคะ”

นายท่านผู้เฒ่าจ้าวถลิ่งตาใส่หลานชายแทนที่จะเป็นหลานสาวซึ่งกำลังต่อปากต่อคำ ฟุ้งความหงุดหงิดทั้งหมดลงที่จ้าวจินกวางผู้เคราะห์ร้าย คนรอบโต๊ะอาหารได้แตกตื่นเสียงหัวเราะเพื่อไม่ให้คุณชายสามกดต้นจนเกินไป

“เพี้ย! ไม่ใช่ปู่ไม่ใช่สืบความ แต่ปู่รู้สึกว่าการนี้พวกเจ้าล้ำเส้นกันเกินไป ท่านเหยาะเสียหลายพันตำลึง บุตรชายก็เดินเหินไม่สะดวก นับเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่ง รู้หรือไม่ว่าค่าเสียหายของพวกเขาจนเกือบครบคร่าวลูกจ้างได้ก็ร้อยคน”

“แต่...”

“เสียก่อน รอให้ข้าพูดจบก่อน ในเมื่อพวกเจ้าเห็นความอยุติธรรมก็ทนไม่ได้ อาศัยวิธีการของตัวเองในการตัดสิน บ้านเมืองมีกฎหมาย... จะมาตั้งศาลเตี้ยไม่ได้ ปู่จะส่งพวกเจ้าไปอยู่กับท่านตาที่ลั่วหยาง¹¹ เข้าเรียนที่สำนักศึกษาหมื่นอักษรตามรอยตั้งเอ๋อร์เซ ให้อาจารย์ผู้มากความสามารถขัดเกลานิยายพวกเจ้าเสียบ้าง อีกอย่าง นายท่านผู้เฒ่าเฝ้ายกบัญชีหยินเยี่ยก็อยากเจอพวกเจ้ามานานแล้ว ใช้โอกาสนี้ตอบแทนบุญคุณแทนสะใภ้ใหญ่ด้วย นับว่าเป็นเรื่องสมควร

“ส่วนเรื่องออกเดินทางค่อยหาหรือกันอีกครั้ง” นายท่านผู้เฒ่าพ่นลมหายใจ “ตั้งคำกล่าวไว้ ‘เลี้ยงลูกชายโดยไม่ให้การศึกษาเหมือนเลี้ยงลา เลี้ยงลูกสาวโดยไม่ให้การศึกษาเหมือนเลี้ยงหมู’ ถึงแม้พวกเจ้าจะรู้ว่าเรียนมาจากปรมาจารย์จีวชื่อ แต่ก็ยังเด็กนัก จงไปขัดเกลตาตัวเองที่สำนักศึกษาหมื่นอักษรเถิด ลูกหลานตระกูลจ้าวไม่ประสบความสำเร็จไม่กลับบ้านเกิด จำเอาไว้!”

นายท่านจ้าวพูดรวนจนหอบ หลังพูดจบก็วางตะเกียบเสียงดัง แล้วลุกขึ้นยืนพลางทำหน้าที่ชิงชัง สุดท้ายก็ถูกฮูหยินผู้เฒ่าและบ่าวรับใช้พุงออกจากห้องอาหารไป ปล่อยให้จ้าวจินกวางกับจ้าวเสวี่ยเฟิงนั่งอึ้งอยู่เป็นนาน แม่ทัพจ้าวเห็นบุตรสาวและบุตรชายหน้าซีดก็ร้อนใจ พอคล้อยหลังบิดาก็นึก

¹¹ ลั่วหยาง เป็นเมืองหนึ่งในประเทศจีน ปัจจุบันตั้งอยู่ทางตะวันตกของมณฑลเหอหนาน เคยเป็นเมืองหลวงของหลายราชวงศ์ เช่น ราชวงศ์โจวตะวันออก ราชวงศ์ฮั่นตะวันออก และราชวงศ์ถัง

กังวลใจอยู่บ้าง

“ฮ่าๆๆ ข้าเป็นลา”

“ฮ่าๆๆ ข้าเป็นหมู”

สองเสียงหัวเราะประสานกันโดยไม่ได้นัดหมาย คนทั้งห้องอาหารต่างนิ่งอึ้ง คิดว่าทั้งสองคนเป็นบ้าไปแล้ว แม่ทัพจ้าวเห็นดังนั้นก็ไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

“กวางเออร์ เฟิงเออร์ พวกเจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ”

จ้าวจินกวางหัวเราะเสรีจก้จิบชาแก้กระหาย พลังกล่าวกับบิดาด้วยน้ำเสียงยินดียิ่ง

“พวกข้าไม่ได้เป็นบ้า เพียงแต่พวกข้าคาดการณ์ไว้แล้ว ไม่นึกว่าท่านปู่จะถึงกับหอบหายใจ นับว่าคุ้มค่าแก่การก่อเรื่อง” จ้าวจินกวางพูดจบก็โบกพัดด้วยความสบายใจ กว่าแผนการถูกตีบหัวส่งออกจากจวนจะประสบความสำเร็จ ก็ล่วงเลยมาเกือบปีที่ผ่านมา ไม่เสียแรงที่เขากับน้องเล็กสร้างเรื่องราวไว้มากมาย

แม่ทัพจ้าวกับฮูหยินได้ยึดมั่นดังนั้นก็แทบจะเป็นลมสิ้นสติ บุตรชายกับบุตรสาวคนเล็กถึงกับวางแผนมาเป็นปีเพื่อหาเรื่องให้ถูกไล่ออกจากบ้านหรือ นับว่าน้องรอง น้องสาม และน้องสะใภ้ของเขาได้รับการเปิดหูเปิดตาแล้ว ใครว่าบุตรหลานตระกูลจ้าวล้วนแต่เป็นยอดคน ดูท่าแล้วน่าจะเป็นยอดตัวป่วนเสียมากกว่า เหตุใดเผื่อกร้อนสองหัวนี้ก็กลับยินดีถูกโยนไปเมืองหลวง ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งปวดหัวจริงๆ

มีเพียงจ้าวจินลี่และจ้าวจินตั้งที่ลอบหัวเราะกันสองคน ผลัดกันเหยียบเท้าเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายหลุดหัวเราะเสียงดังจนเปิดโปงแผนการของน้องๆ

ท่านอาสามที่หนึ่งเงียบมาตั้งนานถึงกับหัวเราะจนตัวงอ กล่าวกับแม่ทัพจ้าวว่า “พี่ใหญ่ นับว่าพวกเรามาคราวนี้ไม่เสียเที่ยว พวกข้าได้เปิดหูเปิดตาอย่างแท้จริง ฮ่าๆๆ”

สาม

ความยิ่งใหญ่ของอุดมการณ์ไม่ได้อยู่ที่การชนะผู้อื่น
แต่อยู่ที่การชนะตัวเอง

การเดินทางจากเมืองไคเฟิงมายังลั่วหยาง จะว่าลำบากก็ไม่ใช่ จะสบายก็ไม่เชิง ระยะทางเกือบพันลี้¹² ทำให้คนที่นั่งในรถม้าเหนื่อยล้า ปลายฤดูร้อน เช่นนี้เมื่อดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลง อากาศก็ยิ่งอบอ้าว ชวนให้อ่อนเพลีย ทว่ามีเพียงจ้าวจินตั้งเท่านั้นที่ยังคงตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ต่างจากอีกสองคนที่นัยน์ตาแดงก่ำจนเห็นเส้นเลือด ใต้ตาล้ำราวกับผิติดิ อีกทั้งยังนั่งนิ่งนานๆ กว่าจะได้ขยับมือที จึงมีเพียงเสียงหายใจดังพืดพาดด้วยความหงุดหงิดเป็นระยะ

บ่าวรับใช้สองคนผลัดกันบังคับรถม้า ขณะที่สาวใช้ซึ่งเพยหนึ่งนั่งอยู่มุมหนึ่งภายในรถม้า ลับหงกบัง ตื่นมาเต็มซาบียง เห็นได้ชัดว่านางอ่อนล้าจนแทบหมดแรง

จ้าวจินตั้งรู้สึกอึดอัดยากจะบรรยาย เมื่อเห็นน้องทั้งสองของตนมุ่งสนใจแต่กระดานหมาก คิดจะอำปากพูดบางอย่าง แต่ก็ต้องหุบปากไป ได้แต่คิดในใจว่า พูดไปตอนนี้ทั้งสองคนก็คงฟังหูซ้ายทะลุหูขวาแน่นอน

ชายหนุ่มเห็นน้องทั้งสองมีสมาธิ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นจึงขยับเข้าไปร่วมวงด้วย เห็นว่าหมากขาวของจ้าวเสวี่ยเฟิงกำลังได้เปรียบ ก็นึกชื่นชม

¹² ลี้ คือหน่วยวัดระยะทาง โดยที่ 1 ลี้ เท่ากับ 500 เมตร

ในใจ จ้าวเสวี่ยเฟิงนิสัยคล้ายกับจ้าวจินกวาง เป็นพวกชอบคิดวางแผนการมากกว่าลงมือทำเอง ในช่วงแรกๆ ที่ขึ้นเขาชูชัน จ้าวเสวี่ยเฟิงมักจะอาศัยความเป็นน้องเล็กพึ่งพามันสมองของจ้าวจินกวาง ด้านแรงงานก็พึ่งพาแต่เข้ากับพี่ใหญ่ นึกไม่ถึงว่าพอเข้ากับพี่ใหญ่ลงจากเขาแล้ว ในที่สุดน้องเล็กก็รู้จักใช้สมองแล้ว

จ้าวเสวี่ยเฟิงแหะขนมไปปลางวางหมากไปปลางอย่างสบายอารมณ์ ส่วนจ้าวจินกวางมีสีหน้าและท่าทางจริงจังกว่านางมากหนัก ขนมที่เคยอยู่ในมือถูกโยนทิ้ง พัดไม้โบกไปมาไม่หยุดคล้ายกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก

“น้องเล็ก เจ้าใช้วิธีโหดร้ายบีบบังคับพี่สามเกินไปแล้ว พี่สามไม่ยอมอ่อนข้อให้เจ้าแน่” จ้าวจินกวางตัดพ้อน้องสาว มือเรียววางหมากดำจนพลิกกลับมาเป็นผ่ายได้เปรียบอีกครั้ง

จ้าวเสวี่ยเฟิงหัวเราะในลำคอ นางโบกมือไปมาเหนือกระดานหมาก ท้ายที่สุดก็วางหมากขาวอีกตัว...กินทั้งกระดาน

“หืม...น้องเล็ก! เจ้าช่างร้ายกาจ พี่สามไม่เล่นกับเจ้าแล้ว” จ้าวจินกวางแสรังโยววาย ร่ำร่ำจะเก็บกระดานหมาก จ้าวจินตั้งเห็นสถานการณ์เมื่อครู่ก็รู้ว่าจ้าวจินกวางอ่อนข้อให้จ้าวเสวี่ยเฟิง

แม้แต่จ้าวเสวี่ยเฟิงก็ยังมองออก นางจ้องจ้าวจินกวางเขม็ง ท้ายที่สุดก็พูดว่า “พี่สามแกล้งวางหมากผิดให้ข้าชนะกระดานนี้ ข้าก็ขี้เกียจเล่นก็บอกมาเถอะ เล่นมาตั้งแต่เมื่อวานก็ไม่จบสิ้นสักที ท่านมันตัวขี้เกียจของแท้ เฮอะ!”

จ้าวจินกวางกำลังจะเถียง ทว่ารู้ดีว่าสังขารตนไม่ไหวแล้ว น้องเล็กเป็นพวกถือดีดื้อ ทหากไม่ยอมแพ้ มีหรือจะยุติการเดินหมาก มีหวังต้องถ่างตาเดินหมากกับนางจนถึงลั้วหยางแน่

คนเป็นพี่ใหญ่สุดระบายนลมหายใจ นึกปวดหัวขึ้นมาตึงตึง เห็นท่าทางอ่อนล้าของจ้าวจินกวางก็นึกเห็นใจ ยิ่งเห็นจ้าวเสวี่ยเฟิงที่มีใบหน้างดงาม บัดนี้ดวงตาสีโกลคล้ายซากศพก็อดท้วงไม่ได้ “น้องเล็กอย่าได้ถือสาเจ้าสามมันเลย อดหลับอดนอนมาตั้งแต่เมื่อวาน เร็วแรงไม่เหลือแล้ว”

จ้าวจินตั้งหีบหมอนกับผ้ามาวางบนดัก ตบปุๆ เรียกจ้าวเสวี่ยเฟิงมานอน “เจ้าก็ควรจะนอนพักบ้าง ใหม่ๆ หนุนดักที่รองดีกว่า”

จ้าวจินกางเห็นแบบนี้ก็เข้ปาก ขยับไปนอนบนพูกหนาในรถม้า หันหลังให้พร้อมกับกรนเสียงดัง จ้าวจินตั้งใจได้สนใจไม่ เรียกจ้าวเสวี่ยเฟิงให้มานอนอีกครั้ง “มานอนเถอะ ใกล้ถึงแล้วที่รองจะเรียก”

จ้าวเสวี่ยเฟิงรู้ว่าร่างกายฝืนเกินกำลังแล้ว แต่ก็ยังคงวางท่า “เห็นแก่ที่รอง วันนี้ข้าจะละเว้นที่สามสักครั้ง” พุดจบนางก็กลานไปนอนหนุนดัก จ้าวจินตั้ง แล้วเข้าสู่นิทรารมณ์อย่างรวดเร็ว

จ้าวจินตั้งสายตาระยะด้วยความเอ็นดู ใช้มือเกลี่ยเส้นผมที่ปรกหน้าของน้องสาวแผ่วเบา ดวงตาคมกริบมีร่องรอยของความกังวล ขณะนั่งคิดอะไรไปเรื่อยเรื่อยสักพัก เขาก็ฟังผนังรถม้าผล็อยหลับไปอีกคน

กว่าคนทั้งสามจะเดินทางมาถึงเมืองลั่วหยางก็ผ่านไปเกือบเดือน
เนื่องจากผ่านช่วงมรสุมจึงทำให้การเดินทางล่าช้าไปไม่น้อย

เบื้องหน้าคือประตูเมืองขนาดใหญ่ทำจากเหล็กกล้าดูน่าเกรงขาม กำแพงเมืองขนาดใหญ่ก่อด้วยอิฐสีแดงสูงตระหง่านเสียดฟ้า บนกำแพงเต็มไปด้วยทหารยามยืนเข้าเวร ธงของต้าถังสะบัดพลิ้วชวนให้ตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของเมืองหลวงแห่งนี้

พอรถม้าเคลื่อนเข้าสู่ตัวเมืองก็ผ่านตลาดขนาดใหญ่ ผู้คนมากหน้าหลายตาล้วนแต่งตัวสะอาดสะอ้าน บางคนสวมเสื้อผ้าของคนต่างเผ่า ช่างเป็นย่านการค้าที่คึกคักยิ่ง

บ้านคหบดีเยื้องตั้งอยู่บนถนนสายหลักของเมืองลั่วหยาง ตลอดทางผ่านแผงสินค้าที่ตั้งวางอย่างเป็นระเบียบ ทุกตรอกซอยล้วนแต่มีผู้ตรวจการเดินตรวจตราความเรียบร้อย

ในที่สุดรถม้าก็มาจอดอยู่ด้านหน้าคฤหาสน์ตระกูลเยี่ย ด้านหน้ามียามสองคนยืนเฝ้าอยู่ เวลาเพียงครึ่งถ้วยชาก็มีชายวัยกลางคนเดินออกมาต้อนรับ

ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“คุณชายรอกกลับมาแล้ว” ชายผู้นั้นพูด เขาหันหลังไปกวักมือเรียกคนรับใช้ด้านในให้ออกมาช่วยขนของ แล้วหันมายิ้มให้จ้าวจิ้นกวางและจ้าวเสวี่ยเฟิง “นี่คงเป็นคุณชายสามและคุณหนูสี่ใช่ไหมขอรับ ข้าคือพ่อบ้านเยี่ย เป็นพ่อบ้านประจำคฤหาสน์เยี่ยขอรับ ยินดีต้อนรับสู่คฤหาสน์ตระกูลเยี่ยนะขอรับ เชิญๆ เข้ามาก่อน ข้าตื่นแต่เช้าที่ไรพูดไม่ค่อยรู้เรื่องทุกที ฮ่าๆ ต้องขอภัยด้วยขอรับ” พ่อบ้านเยี่ยเกาศีระชะแก่เขิน รีบผายมือเชื้อเชิญ

“รบกวนพ่อบ้านเยี่ยแล้ว” จ้าวเสวี่ยเฟิงกล่าวตามมารยาท

“อย่าเกรงใจเลยขอรับ นายท่านและนายหญิงผู้เฒ่ารออยู่ เชิญขอรับ”

ทั้งสามปล่อยให้เด็กรับใช้ขนของลงจากรถม้า แล้วเดินตามพ่อบ้านเยี่ยเข้าไปในคฤหาสน์

คฤหาสน์ตระกูลเยี่ยแม้ว่าจะเป็นของตระกูลคหบดีใหญ่แห่งลั่วหยาง แต่ภายในกลับตกแต่งอย่างเรียบง่าย ริมสระบัวขนาดใหญ่มีศาลาหินอ่อนสำหรับนั่งเล่นในฤดูร้อน รอบสระปลูกไม้ดอกไม้มีลักษณะเป็นพุ่ม เพื่อป้องกันไม่ให้คนพลัดตกลงไป ทั้งงดงามและมีประโยชน์

บรรยากาศการพบปะญาติฝ่ายมารดาไม่ค่อยราบรื่นเท่าใดนัก อาจ

เพราะจ้าวเสวี่ยเฟิงกับพี่ชายขึ้นเขาตั้งแต่เด็ก ความผูกพันจึงน้อยนิด

ท่านตาของนางเป็นชายซร่าร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ แม่ไม่ยิ้มแต่ใบหน้าที่อึมเอบ ดูใจดี

ท่านลุงใหญ่ของนางเป็นบุรุษวัยกลางคนท่าทางสุขุม ใบหน้าดีจะเย็นชาน้อยบ้าง ต่างกับป้าสะไภ้ที่หน้าตายิ้มแย้มเบิกบาน พวกเขามีบุตรด้วยกันสองคน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง เยี่ยเหยงเซิง บุตรชายนั้นรุ่มราวดุเดือดดุเดือด พี่ใหญ่ท่าทางวางมาดใหญ่โต มองจ้าวเสวี่ยเฟิงด้วยประกายตาแปลกประหลาด ทว่านางหาได้ใส่ใจไม่ ส่วนเยี่ยจินจิน บุตรสาวนั้นน่าจะอายุเท่าจ้าวจิ้นตั้งวางมาดหยิ่งยโส นางเพียงปรายตามองคนทั้งสาม สีหน้าท่าทางเหยียดหยันชัดเจน

จ้าวเสวี่ยเฟิงมาดหมายในใจ สตรีผู้นี้ไม่ควรยุ่งด้วยเป็นอย่างยิ่ง

จ้าวเสวี่ยเฟิงยังมีท่านลุงรอง ที่หน้าตาคล้ายมารดาของนางอยู่สามส่วน รุปปร่างไม่ผอมไม่อ้วน ใบหน้าอímเอิบเหมือนท่านตาของนาง ป่าสะไ้รืองเป็นหญิงวัยกลางคนหน้าตาตางดงาม แต่น่าเสียดายที่แต่งงานจัดเก็บไปจนเหมือนเล่นนิ้ว ลูกพี่ลูกน้องอีกสองคนคือ เยี้ยจิงเอ๋อร์กับเยี้ยจิงหง อายุไล่เลี่ยกับนาง และพี่สาม หน้าตาตางดงามสมวัย ส่วนลัดที่สมควรมีของสตรีล้วนเด่นชัด อากัปกิริยานุ่มนวลอ่อนหวาน อย่างน้อยก็ยืมจริงใจกว่าเยี้ยจินเงิน

บรรยากาศในการต้อนรับเหมือนจะดูอบอุ่นยิ่งนัก อย่างน้อยป่าสะไ้ใหญ่ ก็ยังต้อนรับขับสู้อย่างเสียไม่ได้ พวกนางสามพี่น้องได้แต่ยืมแห้งๆ แล้วปลื้กตัวมายังเรือนรับรองของตนเอง

มีเพียงคนโง่เท่านั้นที่ดูไม่ออก แม้แต่คนตาบอดก็ยั้งรู้สึกได้ ลุงใหญ่กับลุงรองของนางนั้นไม่อาจเรียกว่ายินดีต้อนรับหลานนอกสกุล เพียงแต่ทำตามมารยาทที่พึงมี ป่าสะไ้ใหญ่ นั้นยืมแยมก็จริง แต่เป็นรอยยืมที่แฝงการดูถูกเหยียดหยามชัดเจน ป่าสะไ้รืองกลับเป็นผู้ที่ดูออกง่ายที่สุด สีหน้าและท่าทางล้วนแสดงออกว่าไม่ยินดียินร้าย น้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง ผู้ที่ควรระวังที่สุดในตอนนั้นน่าจะเป็นบุตรชายของลุงใหญ่

เยี้ยเหยาเซิงมีบุคลิกลึกลับ เยี้ยจินเงินมีแต่รอยยืมอาบยาพิษ ส่วนเยี้ยจิงเอ๋อร์กับเยี้ยจิงหงเด็กพอกับนาง พิษภัยคงน้อยที่สุด

จ้าวเสวี่ยเฟิงลอบดำตัวเองในใจ มาถึงคฤหาสน์ตระกูลเยี้ยไม่ทันไรก็ประเมินคนเสียแล้ว นับเป็นหนึ่งในนิสัยเสียของนางที่อาจารย์อยากซื้อทิ้งที่สุด

ทั้งสามเดินมาถึงเรือนหลังใหญ่ รอบๆ ปลูกต้นสาใ้และไม้ดอกไม้ประดับมากมาย ด้านข้างเรือนติดกับสระบัวใหญ่ ด้านหน้ามีป่าไม้ขนาดใหญ่ เขียนว่า 'จิน'¹³ จ้าวจิงกวางเห็นชื่อเรือนก็หลุดหัวเราะ คิดว่าคงจะไม่มีเรือนที่หมายถึงเงินตราหรือสร้อยไข่มุก แต่เมื่อเขาแผลอสบตากับพี่รอง สีหน้ากระอักระอ่วนนั้นก็ทำให้เขาผิดหวัง ใครกันช่างลึนคิดตั้งชื่อแบบนี้

¹³ จิน (金) แปลว่า ทองคำ

จ้าวจิ้นกวางทราฐูไม่ว่านายท่านเยี่ยกำลังจามอย่างหนักอยู่ที่เรือนเฉียน¹⁴

“เฟิงเอ๋อร์นะเฟิงเอ๋อร์ ไม่นีกว่ามาเยี่ยมญาติ ก็ยังต้องมาระแวงสัตว์มีพิษอีก” จ้าวเสวี่ยเฟิงหันไปมองพี่รองที่พูดขึ้นลอยๆ กำลังจะอ้าปากโต้กลับ ก็พบว่าทั้งสามเดินมาหยุดที่หน้าเรือนแล้ว

จ้าวเสวี่ยเฟิงคลายคิ้วที่ขมวดเป็นปม ก่อนจะย้อนว่า “พี่รองนะพี่รอง ขนาดพี่รองยังไม่กลัวสัตว์พวกนี้ เฟิงเอ๋อร์แต่ไหนแต่ไรไม่เคยกลัวอะไร ยังคิดว่าเล่นกับมันบ้างก็คงสนุกพิลึก”

จ้าวจิ้นกวางได้ยินน้องเล็กพูดเช่นนั้นก็เอาพัดเคาะกระหม่อมนางที่นั่ง “โหย พี่สามรังแกผู้อื่นเกินไปแล้ว” นางลูบคลำส่วนที่เจ็บ “ตีกรรมดาไม่ว่า เหตุใดจึงอึดลมปราณมาด้วย”

จ้าวจิ้นกวางไม่เถียงกลับ เพียงแต่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “การกระทำไร้เจตนา หินผาล้วนไม่รู้สึกร การกระทำแฝงเจตนา ทั้งผืนพสุธากลับสะเทือน จำคำของท่านอาจารย์ได้หรือไม่” จ้าวจิ้นกวางทั้งคำพูดไว้เพียงเท่านั้น ก็หันไปพูดกับจ้าวจิ้นตั้ง “ไปเถอะพี่รอง ซ้ำอยากเห็นห้องตัวเองแล้ว” พูดจบก็สาวเท้าเดินจากไป ปล่อยให้จ้าวเสวี่ยเฟิงจมกับคำพูดสุดท้าย

‘การกระทำไร้เจตนา หินผาล้วนไม่รู้สึกร การกระทำแฝงเจตนา ทั้งผืนพสุธากลับสะเทือน’ จริงของพี่สาม หนักหนาอย่างซ้ำ ถ้าผู้อื่นเล่นลูกไม้กระจอกมา จะยอมหลับตาข้างหนึ่งก็แล้วกันเพื่อความสงบสุข แต่ถ้าจัดหนักมาที่ซ้ำเมื่อไร ฮี ซ้ำก็แค้ยอนครคินนะ’

สิ่งที่จ้าวจิ้นกวางกระทำกับจ้าวเสวี่ยเฟิงนั้น หากเขาไม่อึดกระเสปราณผ่านพัด จ้าวเสวี่ยเฟิงก็ระคายเพียงเล็กน้อย เพราะนางเป็นผู้ฝึกยุทธ์ โดยทั่วไปจะมีปราณคุ้มกายตลอดเวลา แต่ถ้าจ้าวจิ้นกวางอึดกระเสปราณบนพัดนางที่ไม่ทันระวังตัวก็ต้องเจ็บปวดอยู่บ้าง

แต่ไหนแต่ไรด้วยความที่จ้าวเสวี่ยเฟิงและจ้าวจิ้นกวางอายุห่างกันแคปีเดียว จึงตัวติดกันราวฝาแฝด หน้าตาท่าทางก็คล้ายกันอยู่หลายส่วน ยามที่

¹⁴ เฉียน (钱) แปลว่า เงินตรา

ออกเดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับท่านอาจารย์ หากนางปลอมตัวเป็นผู้ชายก็ยากจะแยกแยะว่าผู้ใดคือจ้าวจินกวาง ด้วยความที่จ้าวจินกวางอายุมากกว่า อีกทั้งความคิดของคนเป็นพี่ย่อมโตกว่าน้องสาวนัก จ้าวเสวี่ยเฟิงมีอะไรย่อมปรึกษาเขาเป็นคนแรก จะว่าไปแล้วนับว่าเป็นความภาคภูมิใจหนึ่งของเขา ที่น้องสาวเชื่อฟังเขามากกว่าพี่ชายทั้งสอง

“คุณหนูเจ้าคะ เหมือนอะไรเจ้าคะ คำๆ มีดๆ แบบนี้ทำไมไม่เข้าเรือน”

ซิงเฟยเรียก ในมือของนางเต็มไปด้วยข้าวของพะรุงพะรัง นางเกือบจะเข้าคฤหาสน์ไม่ได้แล้ว ดินะที่นางพกป้ายห้อยเอวของจวนตระกูลจ้าวไว้ ไม่อย่างนั้นคงต้องนอนข้างถนน คุณหนูของนางเล่นใจร้อนสั่งให้นางลงไปซื้อของก่อนเข้าเมือง กว่าจะซื้อเสร็จก็ต้องคลำทางมาที่คฤหาสน์นี้อีก

“เข้าเรือนก่อนเถอะ” จ้าวเสวี่ยเฟิงช่วยสาวใช้ถือของ “เยไคกับเยฟงไปไหน ทำไมไม่เจ้ากลับมาคนเดียว” นางถามถึงบ่าวรับใช้คนสนิทของจ้าวจินกวาง และจ้าวจินตั้ง

“เยไคออกไปทำธุระกับเยฟงอีกรอบเจ้าคะ เห็นบอกว่าเป็นคำสั่งคุณชายรอรอง คุณหนูเจ้าคะ ของพวกนี้จะเก็บไว้ที่ไหน”

จ้าวเสวี่ยเฟิงแยกของตามหมวดหมู่ ก่อนจะบอกซิงเฟยว่า “กองนี้ใส่ในตู้เสื้อผ้า ส่วนกองนี้เอาไว้ในลิ้นชักหน้ากระฉาก อืม...อันนี้เก็บไว้ในลิ้นชักข้างเตียงก็แล้วกัน แต่ไม่ต้องจัดของนะ เวลาขนย้ายจะลำบาก” นางไม่คิดจะอยู่ที่นี้นาน

“เจ้าคะคุณหนู แล้วคุณหนูไม่กินอาหารเย็นหรือเจ้าคะ นี่ก็มีดแล้ว”

จ้าวเสวี่ยเฟิงได้ยินก็ถอนหายใจ ทำหน้ามึน รินน้ำชาที่เย็นชืดมาก่อนจะยกขึ้นมาจิบ “รอพี่รอกับพี่สามก่อนก็แล้วกัน เจ้ารีบทำเข้าเถอะ”

เยไคกับเยฟงเป็นเด็กที่บิดาของนางเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่นางเกิด ครอบครัวของทั้งสองถูกโรคภัยในช่วงสงครามรุมร่า ทำยที่สุดก็ต้องไร้บ้าน จึงตัดสินใจตามบิดาของนางกลับมายังเมืองไคเฟิง ระหว่างที่พวกนางขึ้นเขา

ทั้งสองคน ไมลี รวมชิงเพยด้วย ชิงเพยเป็นสาวใช้ที่ขายตัวฝังศพบิดามารดา จากภัยสงคราม ทั้งสามคนได้รับการสอนหนังสือและถ่ายทอดความรู้บางส่วน จากแม่ทัพจ้าว ผีมือด้านวายุทธิ์จึงเข้าชั้นยอดเยี่ยม กลายเป็นองครักษ์ควม ตำแหน่งคนรับใช้ แยกหน้อยที่ชิงเพยเป็นหญิง จึงถูกมารดาของจ้าวเสวี่ยเพิง ลากไปสอนงานบ้านงานเรือน งานของชิงเพยนับว่าเหนื่อยที่สุด

เรื่องราวบางอย่างช่างบังเอิญอย่างเหลือเชื่อ นางมาถึงลั่วหยางได้

สามวันยังไม่ทันเที่ยวทุกตรอกซอย ก็มีประกาศรับบัณฑิตจากสำนักศึกษา หมิ่นอักษร มีการสอบคัดเลือกชั้นพื้นฐานเพียงแค่สามข้อ ที่เหลือเป็นการสอบ ชั้นพิเศษเฉพาะผู้มีความสามารถพิเศษด้านวิชาการ จิตรกรรม การแสดง หมากล้อม การทำนาย รวมไปถึงความสามารถเชิงยุทธ์ ท้ายประกาศยังลง หมายเหตุไว้ว่า การทดสอบพิเศษเอาไว้คัดสรรเด็กให้แก่อาจารย์ผู้ดูแล

ราชสำนักในปัจจุบันมีความคิดที่ทันสมัยล้นหลาม ยอมรับข้าราชการหญิง ให้ทำงานในตำแหน่งต่างๆ มากขึ้น แม้ว่าการไต่เต้าถึงระดับขุนนางชั้นหนึ่ง จะเป็นไปได้ยาก แต่ตำแหน่งข้าราชการระดับสูงที่ทำงานเกี่ยวกับพิธีการและ ห้องเครื่องล้วนเป็นไปได้ จ้าวเสวี่ยเพิงคิดถึงห้องเครื่องแล้วก็น้ำลายสอ ในวังมี อาหารรสเลิศมากมาย หากนางได้ชิมทุกวันคงจะมีความสุขพิลึก

แต่...สำนักศึกษาไม่ได้สอนงานครัว ความฝันของนางยังไม่ทันเริ่ม ก็พังทลาย แม้แต่โอกาสที่จะชิมอาหารรสเลิศจากโรงเรียนทำอาหารก็ไม่มี คิดแล้วหัวใจก็พลันห่อเหี่ยว

“เพิงเออร์ เจ้าว่าพี่สามสอบความสามารถพิเศษอะไรดี” จ้าวจินกวาง ถาม ในมือของเขาคือประกาศรับสมัครบัณฑิตใหม่จากสำนักศึกษาหมิ่นอักษร หูของจ้าวเสวี่ยเพิงพลันได้ยินเสียงพูดคุ้ยจ้อกแจ้กจอบแจของผู้นั้น

ที่แท่นกับพี่สามก็อยู่ในโรงเตี๊ยม เนื้อวุ้นตุ๋นในปากนางพลันจืดชืด ขึ้นมากะทันหัน ทำยที่สุดก็คายใส่ชาม “เฮ้อ พี่สามก็สอบให้หมดนั่นแหละ พอตอนหวานหรือสอบจอหวานจะได้มีประวัติไว้ວວວคนอื่น”

จ้าวจินกวางที่กำลังจิบชาถึงกับล้าลัก “จะบ้าหรือ ให้ข้าไปร้ายรำให้กรรมการดูหรือไงล่ะ!” แต่พอเห็นสายตาของคุณหนูคุณชายทั้งหลายในโรงเตี๊ยม จ้าวจินกวางก็ปรับท่าที่ให้อสุขุมเยือกเย็นทันควัน ใช้พัดป้องปากพูดกับน้องสาวเสียงเบาว่า “น้องสี่ เจ้าต้องพูดให้คนเป็นพี่ชายเช่นข้าดูน่าเกรงขามหน่อยสิ ผู้อื่นจะได้คิดว่าข้าเป็นคู่แข่งที่น่ากลัว”

จ้าวเสวี่ยเฟิงได้ยินจ้าวจินกวางพูดก็คิดจะเอาพัดเคาะศีรษะพี่ชาย ทว่าจ้าวจินกวางไวกว่าจึงใช้พัดปิดป้องได้ นางไม่ยอมรามือ เกร็งลมปราณหมายจะใช้ปลายพัดสกัดจุดแก้มพี่สาม คนด้านนอกจึงมองเห็นเพียงว่ามีคุณชายฝ่าแผ่นดินรุกรามผู้มีกำลังภายในล้าลิกกำลังประมือกันโดยที่ไม่ได้ขยับตัว มีเพียงแขนขวาเท่านั้นที่พลัดกันโจมตี ฝ่าม่านโปร่งสีขาวที่เป็นฉากกันสะบัดไหวเพราะกระแสลมปราณของทั้งสอง

มุมนั่งบนชั้นสองของโรงเตี๊ยม บรูษะหนุ่มสามคนกำลังให้ความสนใจ ไปยังคุณชายฝ่าแผ่นดินทั้งสอง ทั้งสามคนแต่งกายเหมือนคุณชายตระกูลใหญ่ทั่วไป หนึ่งในนั้นกล่าวว่า

“การแสดงปาหี่ละสิ คนพวกนี้มีทุกปี” คุณชายชุดเขียวพูดด้วยน้ำเสียงขบขัน เขาอายุราวสิบเก้าปี รูปร่างสูงโปร่งแบบคนทางเหนือ ดวงหน้าหล่อเหลากรามเด่นชัด ริมฝีปากอímหนายกยืม จิบชาด้วยท่วงท่าสง่างาม

คุณชายอีกคนโบกพัดในมือไปมา ชุดสีขาวของเขาโบกสะบัดตามแรงลม ประกอบกับหน้าตาหล่อเหลาราวกับหยกสลักจึงทำให้ดูสูงส่ง “เป็นผู้มีฝีมือจริง นั่นน้องสามกับน้องเล็กข้าเอง มู่หนิงเทียน”

“พรวด!”

คุณชายชุดเขียวล้าลิกขา ดีที่จ้าวจินตึงเอาพัดบังหน้าไว้ ส่วนคุณชายอีกคนสะบัดพัดขึ้นมาสั่งไว้ได้ทันช่วงที่ มู่หนิงเทียนรีบเอามือทูปอกกลางกล่าว “นะ...นั้น...น้องเจ้าหรือ” ในใจก็รำร้อว่าแย่แล้ว มีปีศาจรุ่นใหม่โผล่มาที่เดียวสองตน

“ข้าจะโกหกเจ้าทำไม หยางหลงยังไม่เห็นตกใจเช่นเจ้า” มู่หนิงเทียนหันไปมอง ‘หลี่หยางหลง’ เจ้าตัวเพียงจับขಾಯ่างสบายอารมณ์เท่านั้น ชุดลีเกาเดินดินทองที่สวมดูธรรมดาเมื่อเทียบกับชุดของคุณชายตระกูลใหญ่ทั่วไป ทว่ากลิ่นอายสูงศักดิ์กลับแผ่ซ่านให้ผู้คนรู้สึกยำเกรงอยู่หลายส่วน ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม ทว่าดวงตากลับหวานซึ่ง ริมฝีปากได้รูปเป็นสีชมพูโดยธรรมชาติ ส่งให้ใบหน้าหล่อเหลานั้นดูสูงส่งราวกับเทพเซียน

หลี่หยางหลงไม่ได้กล่าวอะไร เขาเพียงแต่ยิ้มบางๆ ดวงตาจับจ้องสองคนที่กำลังต่อสู้กันอีกฟากของโรงเตี๊ยม หารู้ไม่ว่าหญิงสาวจำนวนมากจذبจ้องพวกเขาด้วยกิริยาขวยอาย

“พอใจหรือยังที่สาม” จ้าวเสวี่ยเฟิงที่อยู่ในชุดบุรุษงามขึ้น นางที่ถูกมองว่าเป็น ‘คุณชายฝาแฝด’ สื่อสารกับจ้าวจินกวางผ่านลมปราณ

“พอแล้วๆ ที่สามปวดมือแทบตายแล้ว” ได้ยินดังนั้นจ้าวเสวี่ยเฟิงก็แสรั่งปล่อยให้จ้าวจินกวางปิดพัดในมือกระเด็นไปปักเสาโรงเตี๊ยม นางแสดงท่าเสียวอกเสียวใจพรางกล่าวเสียงดังว่า

“ที่สามฝีมือลึกล้ำนัก ข้ามีโอกาสเป็นคู่มือ” เหล่าคุณชายที่ตอนแรกคิดว่าทั้งสองเล่นตลกก็หึ่งเหวี่ยงเย็บเย็บ เพราะพัดที่ปักอยู่กับเสานั้นแทบทะลุ

จ้าวจินกวางแสรั่งทำหน้าขี้อิ่ม แล้วกล่าวว่า “น้องสี่อ้อมมือแล้ว กลับกันเถิด” พุดจบก็กวักมือเรียกลีเยวเออร์ให้คิดเงิน เขาไม่พูดพรั่าทำเพลง รีบยัดเงินก้อนใหญ่ใส่มือลีเยวเออร์

“ไม่ต้องทอน” ลีเยวเออร์ได้ยินก็ตาโต กล่าวขอบคุณเป็นการใหญ่

“คุณชายทั้งสองเดินทางดีๆ นะขอรับ”

พอก้าวเท้าออกจากโรงเตี๊ยมทั้งสองก็หัวเราะคิกคัก จ้าวเสวี่ยเฟิงถามจ้าวจินกวาง “ว่าแต่เราสองคนจะทดสอบอะไรดี ที่จะสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วสำนักศึกษาหมื่นอักษร”

จ้าวจินกวางหัวเราะพลงโบกพัดไปมา “ทำสิ่งใดก็ทำให้สุด ดังคำที่อาจารย์กล่าวไว้ ความยิ่งใหญ่ของอุดมการณ์มิได้อยู่ที่การเอาชนะผู้อื่น แต่

อยู่ที่การเอาชนะตัวเอง การเอาชนะใจตนเองได้ สิ่งใดก็มีโอกาสล้มคลอน ผู้อื่น
แคลงใจแต่เราบริสุทธิ์ใจ”

“อา...พี่สามพูดจาแบบนี้ดูดียิ่งนัก” น้องสาวครางเสียงแผ่ว มองพี่ชาย
ด้วยความชื่นชม

เสียงพูดคุยเล่นหัวของสองพี่น้องค่อยๆ แผ่วลงตามระยะทาง

**สายตาทั้งคู่หนึ่งมองตามทั้งสองไปตลอดทาง บุรุษชุดขาวอีกคนที่ยืนมอง
อยู่นานแล้วจึงถามขึ้น “มีอะไรรี”**

บุรุษชุดเทาหัวเราะเสียงแผ่ว “น่าสนใจ”

ครั้นคนถามได้ยื่นคำตอบ หางคิ้วก็กระตุก “จะเริ่มแล้วรี”

บุรุษชุดเขียวเห็นว่าตนไม่รู้เรื่องอะไรด้วยก็โวยวาย “เจ้าสองคนมันอะไร
กัน ผู้อื่นไม่เข้าใจแม้แต่กระพิกเดียว” แต่เขาก็ต้องหงุดหงิดใจกว่าเดิมเพราะ
ทั้งสองคนทำเพียงแค่ว่าหัวเราะ แล้วต่างฝ่ายต่างก็จมอยู่ในความคิดของตัวเอง
ปล่อยให้หมู่หนึ่งเทียบงูงต่อไป